XX. évfolyam 5. szám Ára: 1 forint 1964. január 30.

Ludas Matyi

A FEJLŐDÉS ÚTJA

Balázs-Piri Balázs rajza

három tűszúrás

Egy irodalmi vitára

Suta szalmabábba döfködtök fringiát,
Győztes a fringia, lám;
Nem szúr vissza a szalma.

Két észrevétel Gulliverről

— Agyszélhűdés volt, ami megölte,
— Hogy tapostak testén — mennyi törpe!...

Tanulság

Nyüszít a kutya, hogy sok a bolha.
Önvérével eddig pártfogolta.

Vasvári István

MEGVÁLASZTOTTÁK AZ 1963-AS ÉV LEGJOBB SZURKOLÓIT

Nem sokkal az év legjobb sportolóinak megválasztása után a Sportcsarnok Kávéházban ünnepélyes keretek között sor került az elmúlt esztendő legjobb szurkolóinak a megválasztására is.

A nemzetközi szaktekintélyekből álló zsüri idén egyhangúlag Prepatics Bélának, az UFC szurkolójának ítélte oda az „Év legjobb férfi szurkolója" büszke címet és az ezzel járó vándordíjat, egy üveg Kinizsi sört.

A győztes rövid életrajza:

Prepatics Béla 1904-ben született a Somogy megyei Golyvaszörcsögön. Az első világháborút, mint tartalékos balhalf küzdötte végig az Alvég csapatában. Nem sokkal utána már a Golyvaszörcsögi Libalegelő SE aktív szurkolója. Ám egyre jobban tapasztalja, hogy az akkor még elmaradt vidék nem képes megfelelő lehetőségeket nyújtani szurkolói képességei kibontakoztatásához, s ezért a húszas évek derekán felköltözik a fővárosba.

Először a Népligeti Gyógytorna Körnek drukkol, de érzi, nem úgy megy neki a szurkolás, ahogy szeretné. Már-már a visszavonulás gondolatával foglalkozik, amikor 1933-ban egy parázs hangulatú mérkőzésen felfedezi őt Zabhegyi Ottó, az Uzsgyi Fiúk! Club egykori legendáshírű főszurkolója. Ez a délután fordulópontot jelent Prepatics Béla életében.

E nevezetes naptól fogva hűségesen ott posztol esőben, hóban, tűző kánikulában az UFC minden mecscsén és edzésén, rekedtre ordítozva magát az egyesület színeiért.

A japán Mifene elleni kupadöntő visszavágóján például oly lelkesen biztatta csapatát, hogy az ellenfél játékosai egymás után megsüketültek, miáltal támadásaik lendülete is sokat veszített erejéből.

Nyáron a kapusnak új lakást, a balfedezetnek új állást, a középcsatárnak pedig új nőorvost szerzett, hogy növelje a bajnoki rajt esélyeit.

Novemberben nagyobb OTP-kölcsönt vett fel, hogy részt vehessen a „Célprémiummal a kiesés ellen!" ne-

vű mozgalomban. S végül, amikor meghallotta, hogy a szilveszteri klubmurihoz kevés az egyesületi zászló, legott feláldozta összes ágyneműjét és fehérneműjét a nemes ügy oltárán!

Prepatics Béla kimagasló teljesítményével méltán szolgált rá a megtisztelő kitüntetésre.

Az „Év legjobb női szurkolója" Prepatics Béláné lett, amiért mindezt szó nélkül eltűrte.

Dalmáth Ferenc

MINDENFÉLE

Amint egyetértenek velem, egy véleményen vagyok másokkal.

*

A pletykás embert nem lehet azzal vádolni, hogy nincs benne érdeklődés mások iránt.

*

A tapasztalat azt bizonyítja, hogy sorsát senki sem kerülheti el. Mindenkivel ugyanis az történik, ami történik és nem valami más.

*

Nem szívesen éreztetem más emberrel, hogy igaza van.

*

Az apró dolgokat sem szabad elhanyagolni. Gondoljunk csak arra, milyen zavaró, ha a hősnek roham közben leszakadnak a nadrággombjai.

*

A kölcsönadott pénzt néha úgy adják vissza, mint egy pofont.

*

Nagy ember az, akinek jó mondásokat tulajdonítanak.

F. L.

Téli séta

– Anyu, állj meg! Homok ment a cipőmbe!...

Házibulin

– Így is tetszem neked?

Szórakozottság

– Szabad?!...
– Nem táncolok...

EZ régen nem volt...

Vili bácsi, a Bámexbumfért öreg raktárosa, egy napon rájött arra, hogy tízezer darab dugfécerrel több van a raktárban, mint a leltárban.

— Hű a nemjóját! — vakarta meg a fejét. — Ezt nem szeretjük... Nagyon nem szeretjük... Ebből még baj lehet...

— Ugyan már, mi baj lehet? — legyintett Bauer Gyuszi, a raktári segédmunkás.

— Csak ne olyan fölényesen, fiatalember! — csattant az öreg hangja. — Vedd tudomásul, ha annak idején, a kapitalizmusban ilyen rend lett volna a raktárban, mint most nálunk... Nem, az elképzelhetetlen volt... Elképzelhetetlen!..

Bauer Gyuszi hitetlenül vigyorgott.

— Nem hiszed? — mérgelődött a raktáros. — Pedig így volt... Nekem elhiheted... De mit tudtok ti?... Semmit...

Nyílt az ajtó, Verpeléti lépett be a szobába, a vállalat ellenőre. Hóna alatt keményfedelű irattartót szorongatott. Szája sarkában díszes faragású, hosszú cigarettaszipka.

— Jó, hogy jön, Verpeléti kartárs — mondta a raktáros, és helylyel kínálta a vendéget. — Épp arról beszélgetünk, milyen élet volt a kapitalizmusban. Mondja, Verpeléti kartárs, mit csinált annak idején egy ellenőr, egy olyan ellenőr, mint maga most, ha a raktárban rendetlenséget fedezett fel?

— Mit csinált? Azonnal kirúgatta a raktárost. Nézhetett volna más után...

— Hallod, fiam? Nézhettem volna más állás után... Bizony, ez így volt... Akkoriban nem volt mese...

— De nem ám — bólogatott Verpeléti. — Akkor állandóan ellenőrizni kellett a raktárt, nem úgy, mint ahogy én csinálom mostanában... Ilyen akkor nem létezett...

— Ha az ellenőr nem vett észre valamit, akkor repült... A lába sem érte a földet... Igaz, Verpeléti kartárs?

— Igaz, bizony. Repült. A raktárossal együtt.

— Épp ma jöttem rá, hogy tízezer dugfécerrel több van a raktárban... Mondja, Verpeléti kartárs, előfordulhatott ilyesmi régen?

— Adott volna nekünk a tőkés... És most mit fognak csinálni?

— Kidobjuk a többletet a szemétbe — felelte szemrebbenés nélkül Vili bácsi. — Zsupsz, a szemétbe!...

— Nahát — háborodott fel Verpeléti. — Ilyen régen nem volt. Az ilyen raktárost, mint maga, Vili bácsi, azonnal kitették volna az utcára.

— De az ellenőrt is... Az olyan ellenőrt is, mint maga...

— Az biztos... Kereshettem volna más állást...

— Persze, akkoriban nem lehetett olyan könnyen álláshoz jutni...

— De nem ám... Esetleg hónapokig munka nélkül maradhattam volna...

Miközben beszélgettek, Vili bácsi és Bauer Gyuszi, a segédmunkás, zsákokba rakták a dugfécereket, és egy targoncán kivitték az egész többletet a szemétbe. Az ellenőr elkísérte őket.

— Ilyen annak idején elképzelhetetlen volt — csóválta a fejét útközben... Egyszerűen el-kép-zel-he-tetlen!

Arra jött a főmérnök, észrevette, hogy vadonatúj dugfécerek fekszenek a szemétben.

— Hát maguk mit csinálnak itt? — kérdezte felvont szemöldökkel.

— Beszélgetünk — felelte Vili bácsi.

— Aztán miről beszélgetnek?

— A főmérnök elvtárs még fiatal ember... Nem tudja, hogy milyen volt itt az élet, amikor még kapitalista volt a tulaj...

— Dehogy nem tudom. Olvasok én eleget, tanulmányozom én a kapitalizmust... Nyugaton is jártam, tudok én mindent...

— Hát akkor tessék megmondani, megtörténhetett az régen, anno dacumál, hogy nem rúgtak volna ki engem egy ilyen pazarlásért? — mutatott Vili bácsi a szemétbe csillogó dugfécerekre.

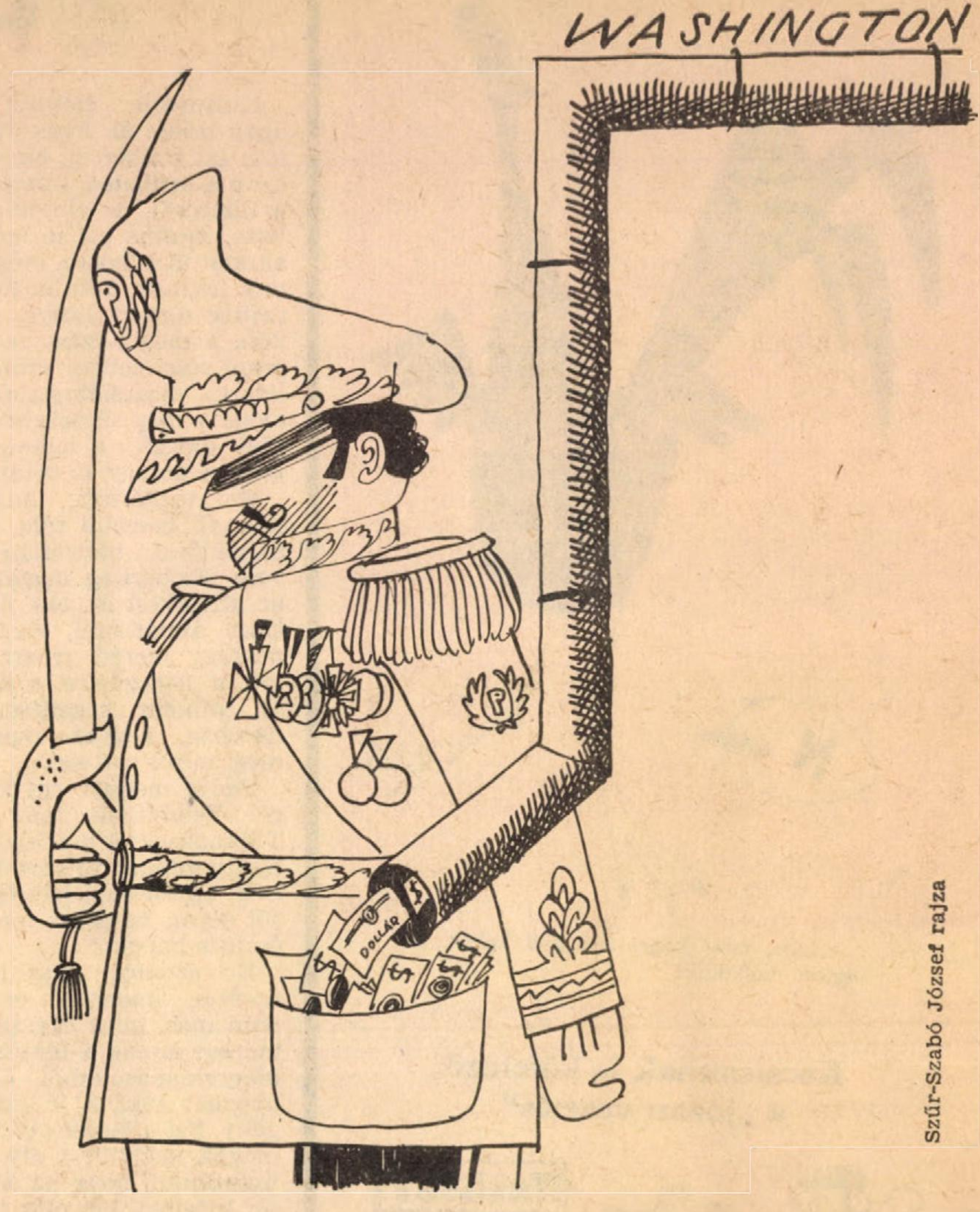
— Nem történhetett meg. Azonnal elbocsátották volna... Megjegyzem, Nyugaton még most is ez a helyzet... Nemrégiben néhány hónapot Angliában töltöttem, ahol saját szememmel láttam, hogy...

*

Hosszas beszélgetésbe kezdenek a kapitalizmus és a szocializmus közötti különbségről.

Mikes György

A legújabb Panama-csatorna

Szűr-Szabó József rajza

Az USA katonai puccsot készít elő Panamában.

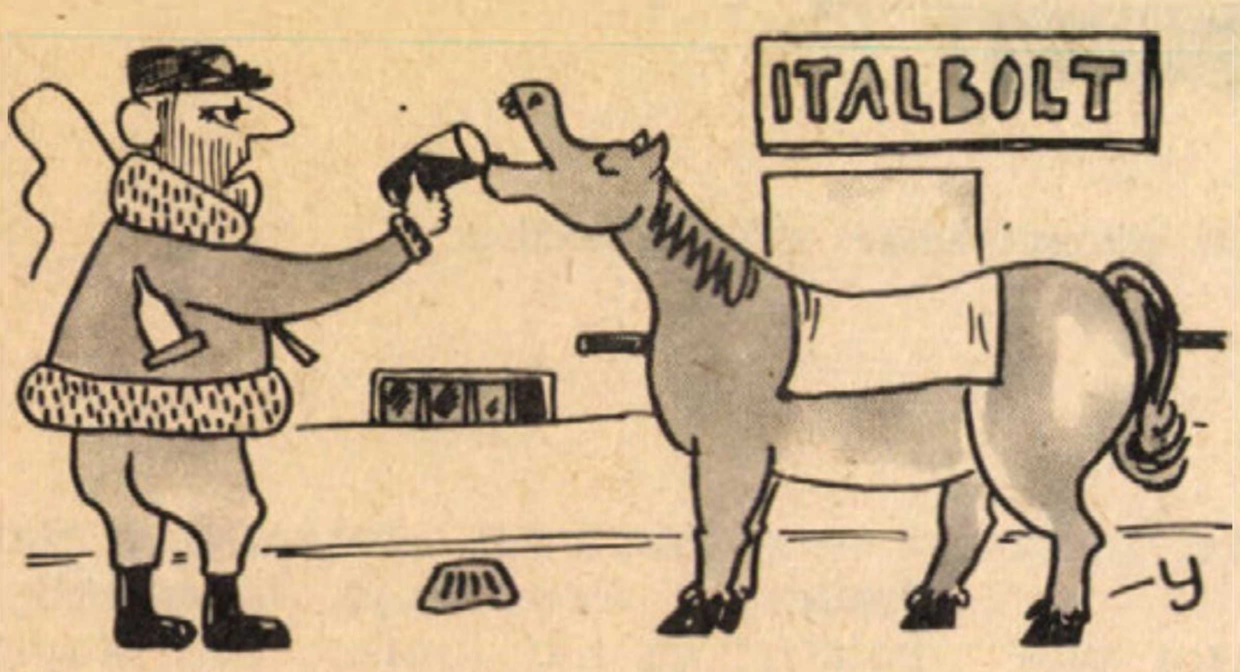
Büszkeség

Erdei Sándor rajza

– Lám, mire képes egy gall kakas, ha nagyon erőlködik!

Kocsisoknak is kötelező a „józan vezetés"

– Legalább te igyál . . .

Elsősegély

LIDÉRC

Kulturális életünk egyik ágán lidérc ül. Evek óta figyelem ezt a lidércet, amint ott ül azon a területen, mindenki tud a lidércről, de elmennek mellette, mintha ott se lenne. Sőt, akiken ül a lidérc, még azok is úgy tesznek, mintha nem is ő-rajtuk ülne a lidérc, a lelkükön, s még célzást se mernek tenni róla, nehogy említésére a lidérc megcsattogtassa szárnyait s még súlyosabb szorongást okozzon a lelkeken, melyeken amúgy is ottan ül.

Én megértem, hogy nem könnyű beszélni róla, őszintén elmondani, hányadán állunk vele. Emberileg megértem azt az illetékest is, aki éjszakánként álmatlanul, üveges szemekkel mered íróasztala fölött a jegyzeteire, s nem tudja, miként közelítsen a lidérchez, hogyan magyarázza meg, miről van szó.

Pedig mennyi egyéb lidércről beszéltünk már nyíltan. Túlkapásoktól a földalatti építéséig mindenről szót értettünk már egyenesen, hát éppen erről olyan keserves megütni az őszinte hangot?

Én azonban nem hallgatok tovább, kimondom: ez a lidérc nem más, mint egyszerű felismerése annak a ténynek, hogy könyvkiadásunkból nem hiányozhat sokáig a jó detektívregény. Ezt a lépést oly széles tömegek igénylik s oly ellenállhatatlanul, hogy az ellenkezőjét kifejteni ma már a legvakmerőbb dogmatikusok se volnának alkalmasak.

Mert a detektívregény utáni vágy mind jobban elhatalmasodik olvasó népünkben. Hallottam példás érzésű családanyáról, ki egyetlen szépséges leányát kínálta fel egy vén kéjencnek egy teljes sorozat Edgar Wallace-ért. Ismerek párttitkárt, ki fél esztendő alatt hangyaszorgalommal megtanult perzsául, mivel az idegennyelvű könyvesboltban perzsa nyelven kaphatók Agatha Christie művei. Tudok miniszterről, ki esténként álszakállt öltve oson a szomszédos lakóházba, hol egy zugkölcsönzőtől Pengős Regényeket bérel. Mert bár mindenki tudja. de senki sem akarja kimondani, hogy

egy mesterien megszerkesztett s kellemesen fogalmazott detektívregény nagyon szórakoztató olvasmány.

Olyan szépen, egyenesben vagyunk már minden tekintetben! A rádióban már van medizon és halligali, a tévében „Angyal", a Népszabadságban képregény. Pont a könyvkiadás lelkén kell hát még egy lidércnek ülni?

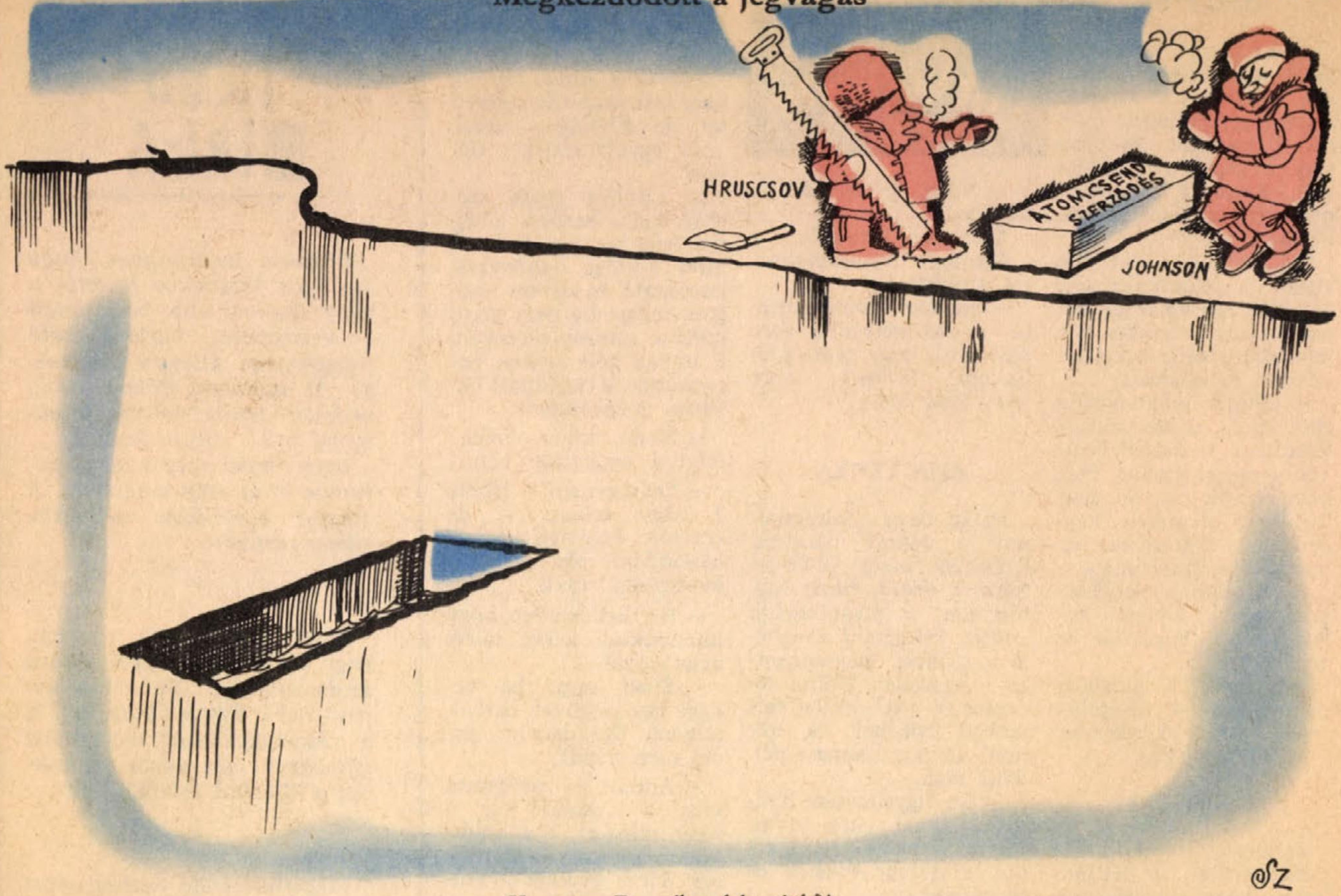
Somogyi Pál

Legénylakás

Megkezdődött a jégvágás

Szűr-Szabó József rajza

Hruscsov: De mikor folytatjuk?!

ETETÉS

Minden évszaknak van néhány állandó, jól bevált témája. Ilyenkor például, télvíz idején, amikor magasan áll a hó és mínusz 10–15 fokokat jelez a meteorológia, az országutak, a hegyi ösvények, csapások, horhosok, dűlők és átereszek – riporterekkel vannak teli. A Bakonyban csak úgy, mint a Bükkben vagy a Mátrában. A riporterek szaporán jegyeznek, csattintgatják fényképezőgépeiket, szorgalmasan duruzsolnak a filmfelvevő masinák. És másnap a közönség meghatódva olvassa a tudósítást az újságban, sokáig gyönyörködik az illusztrációkban, végigbőgi a filmhíradót és szipog a televíziós készülék előtt. Pedig ugyanazt láthatja mindenütt. Tavaly is ezt látta. Tavalyelőtt is. A honfoglalás óta – minden esztendőben. Csikorgó fagy és magas hóállás idején.

Az erdei vadak etetéséről van szó.

Ez most a sláger.

Megy a szekér az erdőben. Megáll. Csizmás, kucsmás emberek szénát, szalmát, szagos bükkönyt, káposztás cvekkedlit és egyéb finom eledelt raknak le az éhező szarvasoknak, vaddisznóknak, fácánoknak stb.

Amikor a szekér tovacsörömpöl, félénken előjönnek az erdei állatok. Kicsinyeikkel egyetemben. Az őzek és az őzikék, a farkasok és a farkincások, a szarvasok és a szarvaskák, a kenguruk és a kengurigák. Előbb gyanakodva körülszimatolnak, aztán hálás szívvel, premier planban nekilátnak a lakomának.

A kép valóban megható, szem nem marad szárazon. Az emberekbe visszatér az emberekbe vetett hit. Lám, nem veszett még ki a jóság és az áldozatos segítőkészség...

Aztán telik-múlik az idő, és az újságban arról olvasunk, a híradó azt mutatja, a televízióban azt látjuk, hogy a vadászok kupán lövik a szarvaskákat, őzikéket, nyuszikákat.

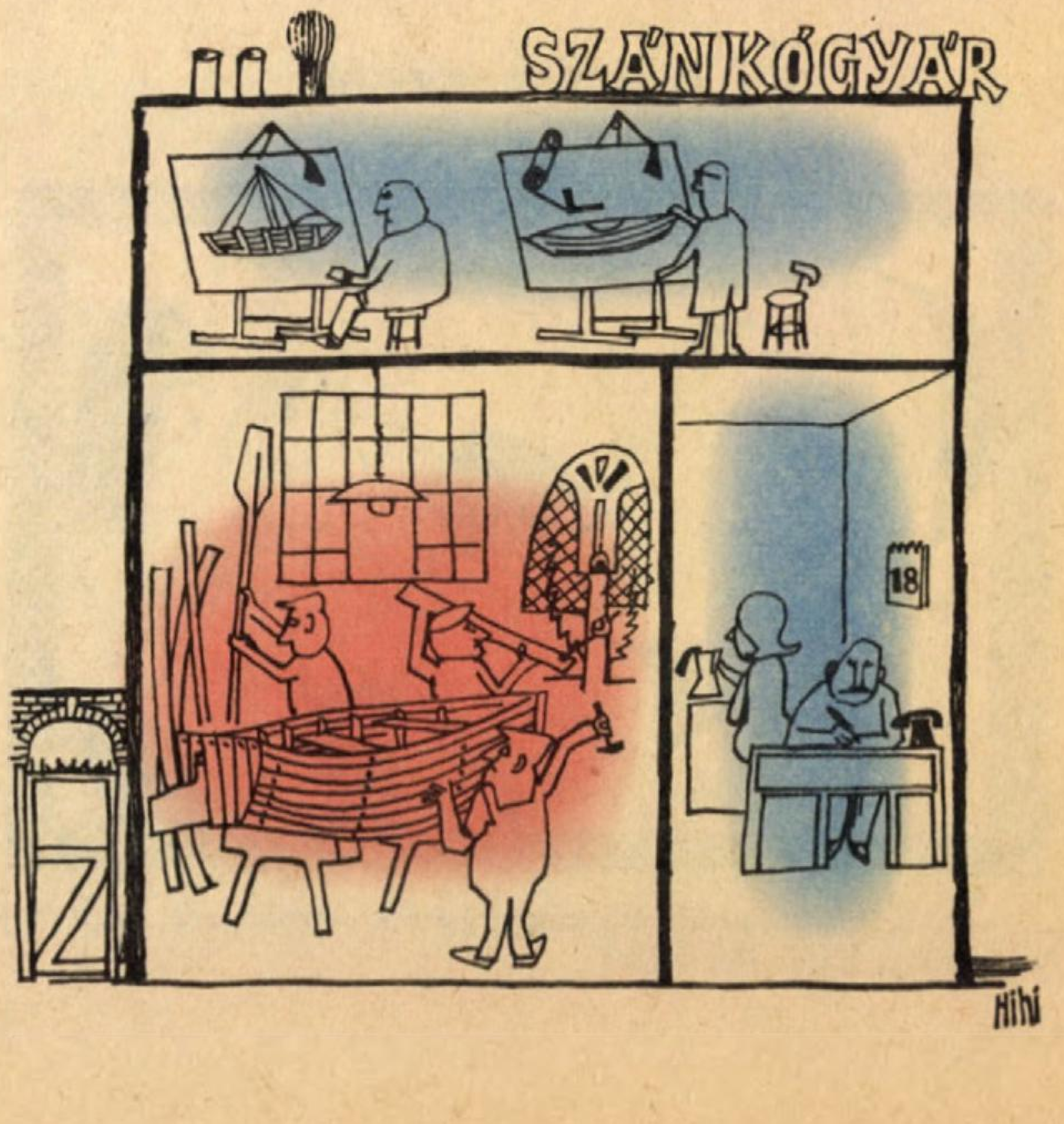
A jótett elnyerte méltó jutalmát!

K. A.

ISZÁKOS MADARAK

Verbaniában, ebben az észak-olaszországi városban olyan nagy a hideg, hogy ember, állat egyaránt szenved tőle. A városi park páváit például naponta kétszer whiskyvel itatják, hogy felmelegedjenek. A pávák láthatóan egyetértenek a hideg elleni harcnak e formájával. Több lakos viszont tiltakozott a madarak elzüllesztése ellen, illetékes hatóságok azonban közölték a nyilvánossággal, hogy amint megenyhül az idő, a pávákat elvonó kúrára fogják.

Miért nem lehet ródlit kapni?

kis történetek

ELÉGTÉTEL

A fiatal író komolyan veszi mesterségét: minden hónapban ír darabot. Három gépírónőnek ígért már házasságot, így bírja csak a gépelési költségeket. Könnyű kitalálni: nincs szerencséje a színházaknál.

Októberben utasították vissza a huszonhetedik darabját. Ezt valahogy kerek számnak tartotta, s a jubileum alkalmával elkeseredett és kifakadt:

– Csupa tehetségtelen alak ül a színházaknál! Végeztem a darabírással! Több megaláztatást már nem tűrök el. Én már csak egy elégtételt kaphatok, ha Párizsban bemutatják a darabomat.

A napokban találkoztam vele a Nyugati pályaudvaron. Sugárzott az arca.

– Utazom a darabom premierjére! – újságolta.

– Hová? – kérdeztem.

– Békéscsabára!

TEKINTÉLY

Barátomnál nagy a kutyaszaporulat, s felajánlotta, hogy a tacskó-család egyik ifjú tagját átadja nekem. Tegnap be is állított egy kurtalábú, hosszú orrú, hosszú fülű kis valamivel.

– Ez a Maxi – mutatta be a barátom, aztán a kutyagyerekhez fordult. – Ezután itt fogsz lakni ennél a bácsinál. Mit szólsz hozzá?

Maxi nem szólt semmit. Rám se nézett. Megszagolta a zongora lábát, megráncigált egy lelógó terítőt, aztán befeküdt az íróasztal alá.

– Maxi, gyere ide – hívtam.

Maxi nem mozdult.

Barátom felvilágosítással szolgált.

– Ha meg akaród őrizni a tekintélyedet, sose úgy hívd, hogy gyere ide, hanem: *idejössz*, vagy *nem* jössz ide?!

APJA LÁNYA

Évike beteg. Telefonálnak a doktor bácsiért. Évikének nincs SZTK-ja, tehát a doktor bácsi rögtön jön, s megvizsgálja Évikét. Hőmérőzi, megnézi a nyelvét, megtapogatja a hasikáját. Utána receptet ír, s felsorolja, mit szabad Évikének és mit nem. Csokit, krémest például nem.

Évike figyelmesen hallgatja, majd nem tudni, miért, apukára néz, aztán a doktor bácsira és megkérdezi:

– Ész ajkohojt?

ADJ EGY CIGARETTÁT!

– Úgy szokom le a dohányzásról, hogy nem tartok magamnál cigarettát – hirdeti a színész, aztán rögtön hozzáteszi: – Adj, kérlek, egy cigarettát.

A színész híres is, szeretik is, hát persze hogy kap egy cigarettát. De ha nem lenne híres és nem szeretnék, akkor is kapna, elvégre egy cigaretta nem a világ...

Szóval a híres színész nem tart magánál cigarettát, de állandóan füstöl, „Adj egyet, kérlek", alapon.

A színház egyik szerény tagja kezdett lélektani okokat gyanítani a híres kolléga dohányzásleszoktató módszere mögött, mégpedig nem mást, mint a színész skótságát. S amikor tőle is kért egy cigarettát a színházi büfében, megkérdezte:

– Nem kínos neked folyton cigarettát kérni?

– Dehogynem – felelte a nagy színész –, de egyelőre képtelen vagyok lemondani róla. Kell néha egy-egy slukk.

– Ha kellemetlen, hogy mindenkitől kérsz, miért nem veszel?

– Értsd meg, ha veszek egy paklival, azt elszívom. Egy darabot pedig nem adnak.

– Adnak – nyugtatta meg a szerény tag a nagy színészt, s a büfésnőhöz fordult: – Sárika, egy darab Fecskét a művész úrnak.

– Tessék parancsolni – nyújtott át egy darab cigarettát Sárika a színésznek.

– Köszönöm, nagyon kedves vagy – mondta nem mély meggyőződéssel a színész a szerény tagnak.

S azóta nem hirdeti, hogy leszokik a dohányzásról, de lényegesen kevesebbet szív. A sajátját szívja ugyanis.

Fendrik Ferenc

IRKA-FIRKA

Olvasom az újságban, hogy hivatalos jegyzékbe foglalta a világ leghosszabb barlangjait a Nemzetközi Barlangkutató Kongresszus állandó bizottsága. Az aggteleki Béke-barlang csaknem tízkilométeres folyosóival a 22. helyre került.

Ilyen erős mezőnyben szerintem ez is szép eredmény. A magyar barlangok megtették kötelességüket!

*

Kissé különösnek tartom, hogy a FEHÉR HETEK jókora hirdetésén egy „Pannónia színes" nevű ágyneművásznat is a vásárlóközönség figyelmébe ajánlanak. Hát akkor mi marad a SZÍNES HETEK-re?!

*

Megszívlelendő esetről adott hírt minap a sajtó:

„V. Mihály, 37 éves foglalkozásnélküli éjszaka betört a pesterzsébeti Jódos Gyógyfürdő büféjébe. Jóízűen bevacsorázott, majd hat üveg sört megivott, amitől a helyszínen elaludt. Így találtak rá reggel az alkalmazottak. V. Mihályt a rendőrség őrizetbe vette."

Lám, lám, ismét áldozatot szedett az alkohol!

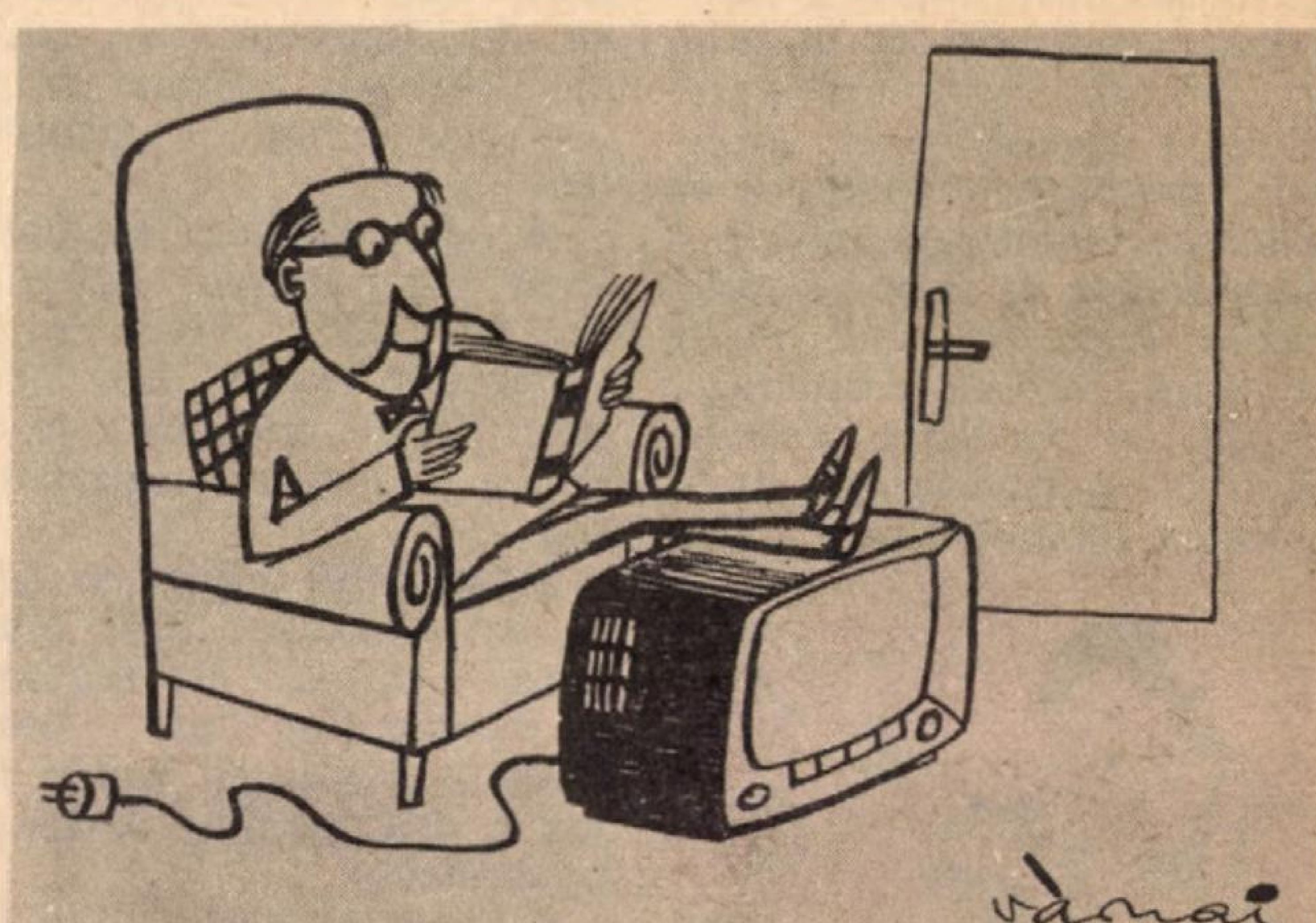
(d—th)

Új kalandos sorozat

– A Tell Vilmosnál rászokott a gyerek a nyilazásra, most majd rászokik a korai lefekvésre...

Tökéletes nyugalom

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

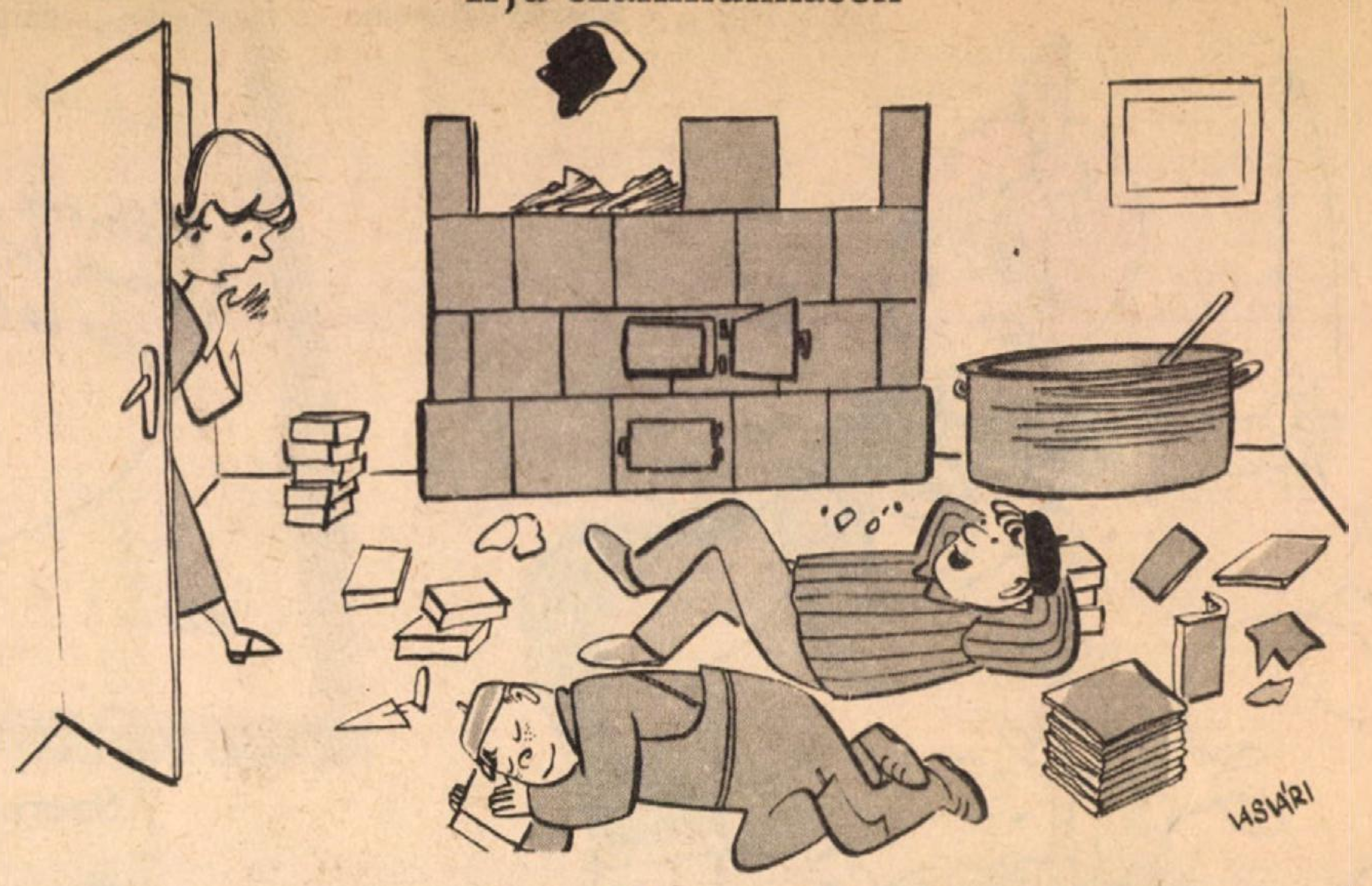
Akkoriban influenzajárvány volt és a színház tagjai sorra beteget jelentettek. A műsorra tűzött darabokat nem lehetett előadni. Olyan darab után kutattak tehát, amelynek minden szereplője egészséges. Az egyik hirtelen, kényszerből elővett vígjáték Molière Fösvénye volt. Major Tamás és én is játszottunk benne. Próbára már nem jutott idő, ezért csak az előadáson derült ki, hogy mindketten más-más fordítást memorizáltunk, következésképpen egyetlen végszó sem egyezett. Nagyon kellett koncentrálnunk, hogy előadás közben zavarba ne jöjjünk. Balszerencsénkre még a súgónak is más példánya volt. Csodálatosképpen még sem történt semmi baj, egészen addig, amíg Majornak nem kellett felsorolnia az elzálogosítandó tárgyak listáját. Ezt a listát a rendezés szerint egy kartonról kellett volna felolvasnia. Általában az volt a szokás, hogy a zálogtárgyak jegyzékét a kellékes idejében átadja a színésznek, de ezen az előadáson a színházban mindenki izgatott hangulatban volt, és így Major is, a kellékes is megfeledkezett a kartonról.

Amikor Majornak fel kellett sorolnia a tárgyakat – mit tehetett volna mást? – sorra vette a színházban és a színpadon látható tárgyakat. Felnézett a csillárra, bemondta a csillárt, megpillantotta a karosszéket, felajánlotta zálogtárgyul a karosszéket. Aztán egy pillanatra megakadt; én gyorsan odasúgtam neki, hogy „gyertyatartó". Bemondta azt is. Nehogy ismét megakadjon, tovább segítettem, és eszembe jutott a „szalonkabát". Odasúgtam: „szalonkabát". Major azonban félreértette, és ballonkabátot mondott. Ballonkabát Molière korában! Szegény szerző, biztosan forgott a sírjában...

Ungvári László

Ifjú szakmunkások

Vasvári Anna rajza

– Maguk lefekszenek ebéd után?
– Megszoktuk az óvodában...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Gyorsfénykép

— Rendőrségi? — kérdezte a fekete köpenyes hölgy a Corvin Nagyáruház gyorsfényképészeti pultja mögül, amikor a tömeg nyomásától laposra préselten, végre eléje keveredtem.

— Igenis — vágtam rá habozás nélkül, mert megértettem, hogy nem a foglalkozásomra kíváncsi hanem arra: személyazonossági igazolvány megújításához van-e szükségem fotográfiára, vagy csak úgy általában, luxus-célból.

Lefizettem öt forintot, átvettem a blokkot, megfésülködtem, ráültem a kis székre, egy kicsit jobbra fordítottam a fejem, egy kicsit balra, egy kicsit mosolyogtam, a masina egy kicsit kattant, és már jöhetett is a következő páciens.

*

— Vegye le, kérem, a kucsmáját — szólt másnap a fekete köpenyes hölgy, amikor a kész fényképért jelentkeztem.

Miután eleget tettem kérésének, felmarkolt egy csomó fotót, és kezdte őket összehasonlítani a fizimiskámmal. Egyre kevesebb sikerrel. Bosszús lett és türelmetlen. Nem csodálom: hol a képekre kellett néznie, hol énrám. Végül is kezembe nyomta az egész paksamétát, hogy válasszam ki magam — magam.

— Igenis — mondottam, és félrehúzódtam. Kettős céllal. Részint, hogy ne akadályozzam a forgalmat, másrészt pedig, hogy zavartalanul koncentrálhassak. Elvégre a saját fejem volt a tét!

— Ne tessék elvinni a képeket! — csattant fel váratlan-erélyesen a fekete köpenyes hölgy. — Itt a pultnál válassza ki!

Egy csapásra a figyelem középpontjába kerültem. Vagy húsz szempár mustrálgatott gúnyosan. Leplezetlen gyanakvással. „Ahá, egy képtolvaj. Az újságok mostanában sokat írnak ezekről. Tehát így kezdik a szakmát. Először kis igazolványképeket csenegetnek, és ha jól begyakorolták magukat, akkor gyerünk neki a Rubenseknek, Goyáknak, Rembrandtoknak!"

Éreztem, hogyan pirosodnak a füleim. Csak el innen, mielőtt dutyiba vinnének!

Gyorsan zsebrevágtam egy képet, a többit a pultra tettem és lassú, látszólag nyugodt léptekkel távoztam. A lépcsőkön már négyesével futottam le, meg sem álltam hazáig.

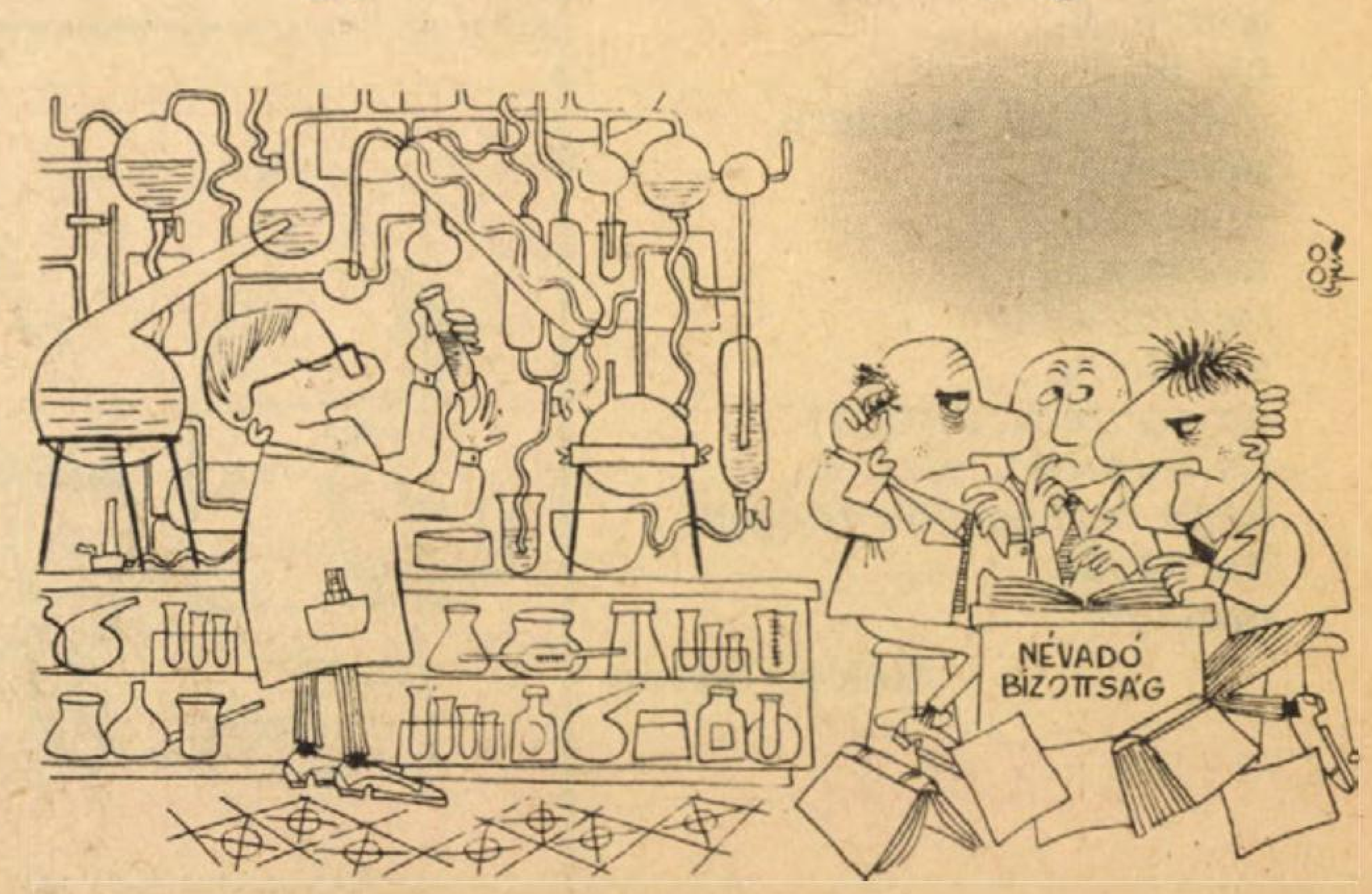
Csak ott, az előszobában vettem elő a kiválasztott képet.

Tupírozott hajú, idős hölgyet ábrázolt. Kicsit jobbra fordított fejjel, szemrehányó mosollyal nézett rám.

Bocsásson meg, asszonyom, kényszerhelyzetben voltam!

Kürti András

Egyre több az új műanyag

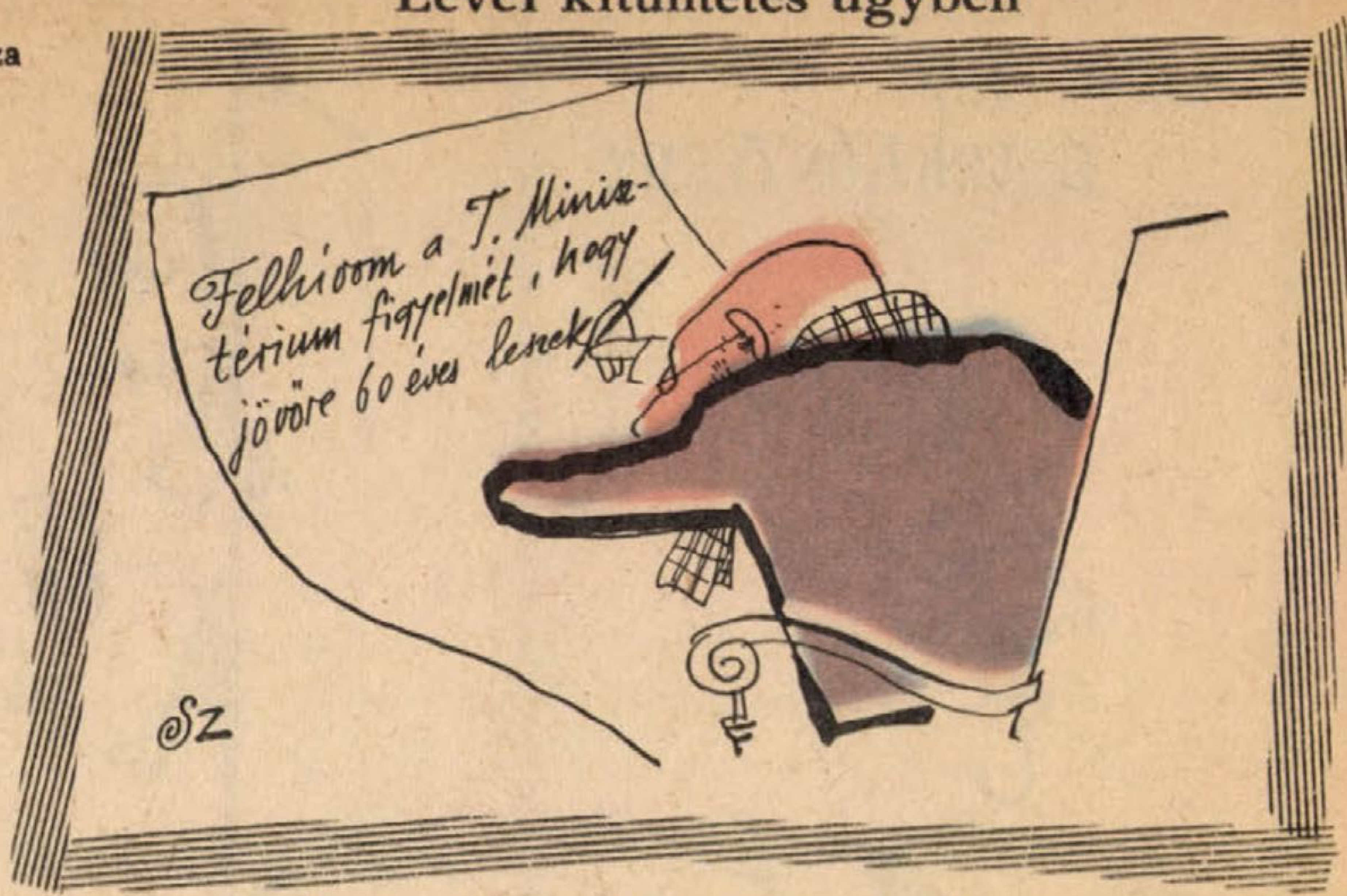

Pesti disznótor

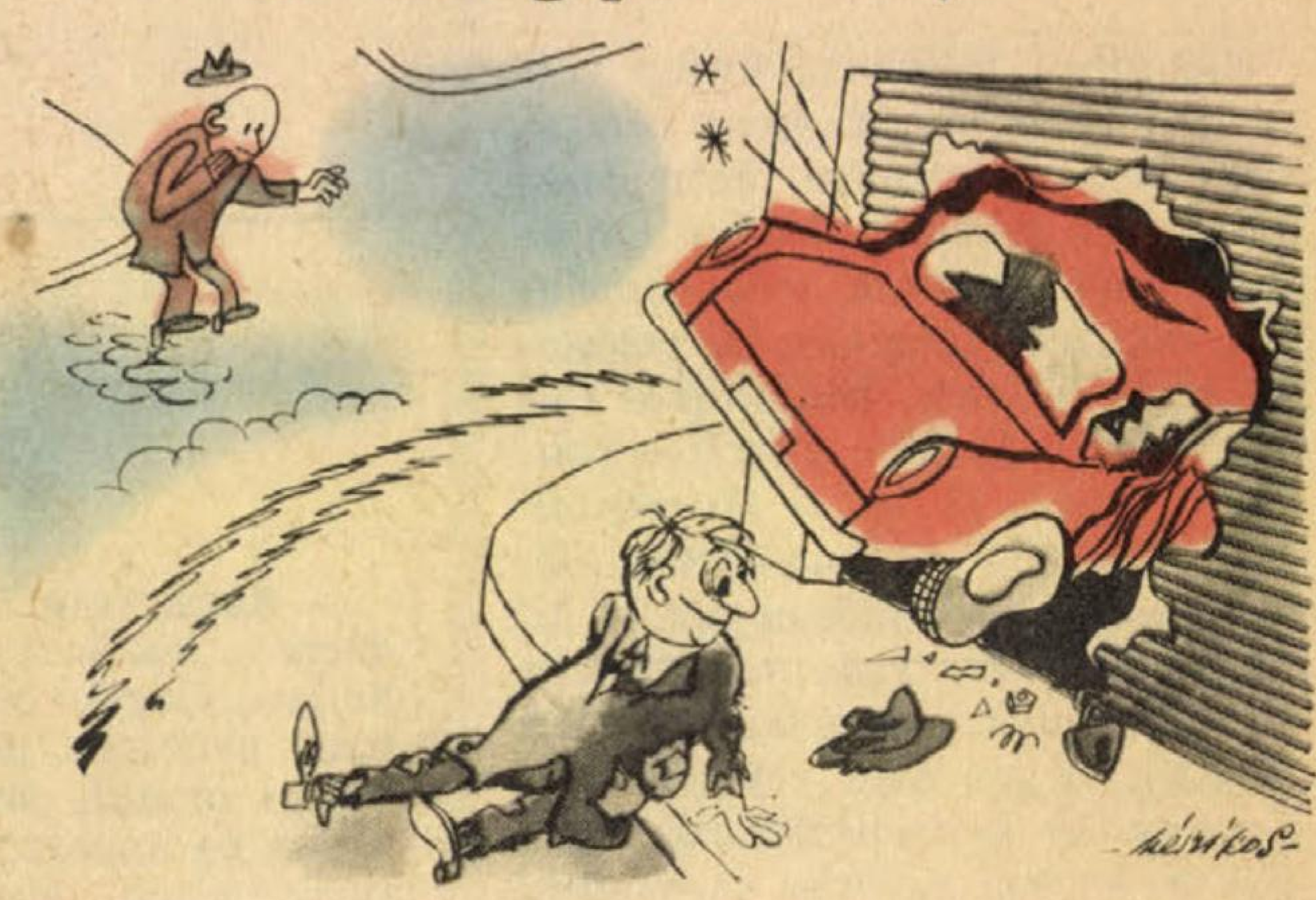
Pusztai Pál rajza

Levél kitüntetés ügyben

Szerencsés gépkocsi-tulajdonos

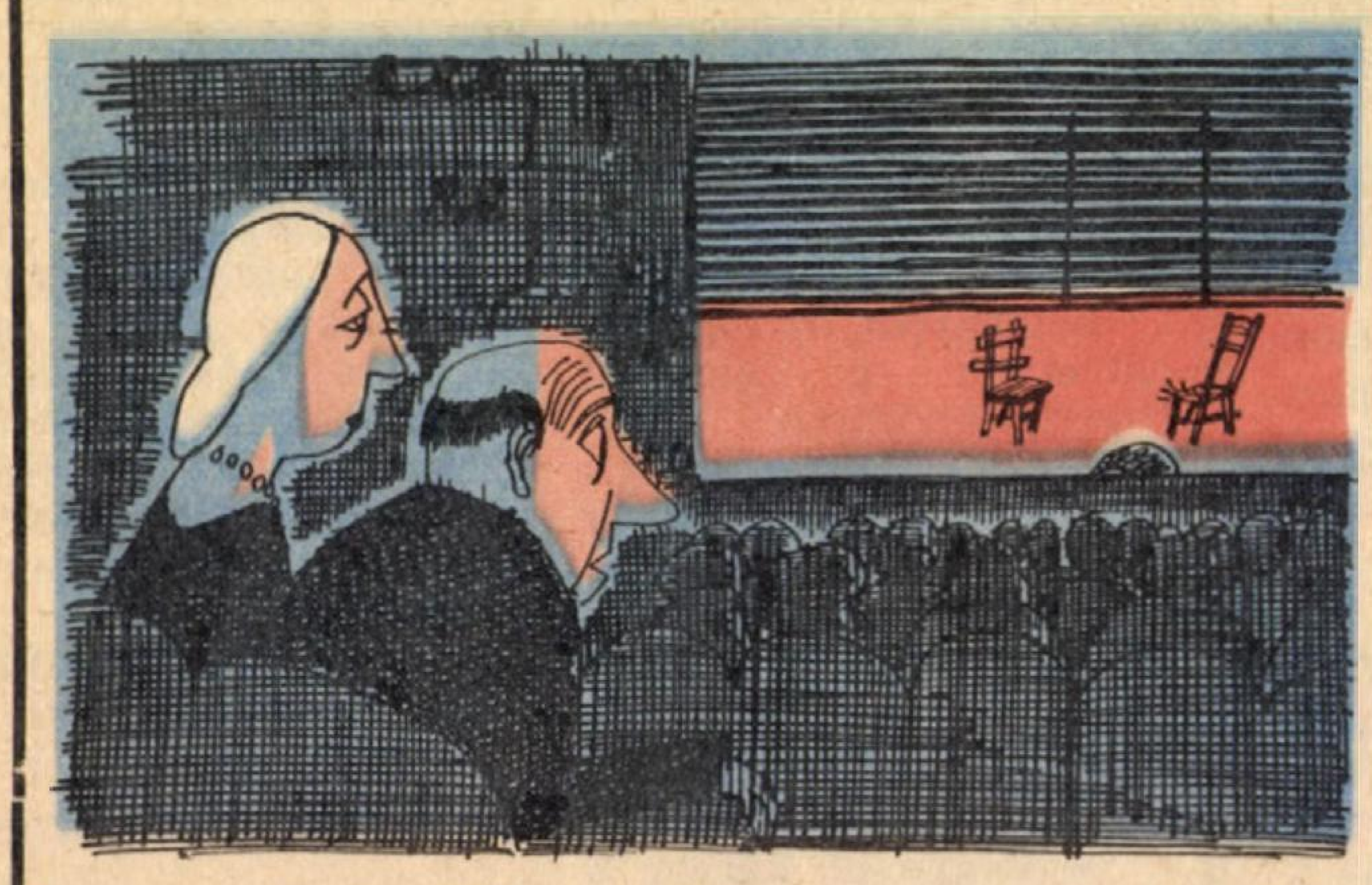
– Óriási! Egy üres üzlethelyiség! Kiigénylem garázsnak . . .

A BÖLÉNY

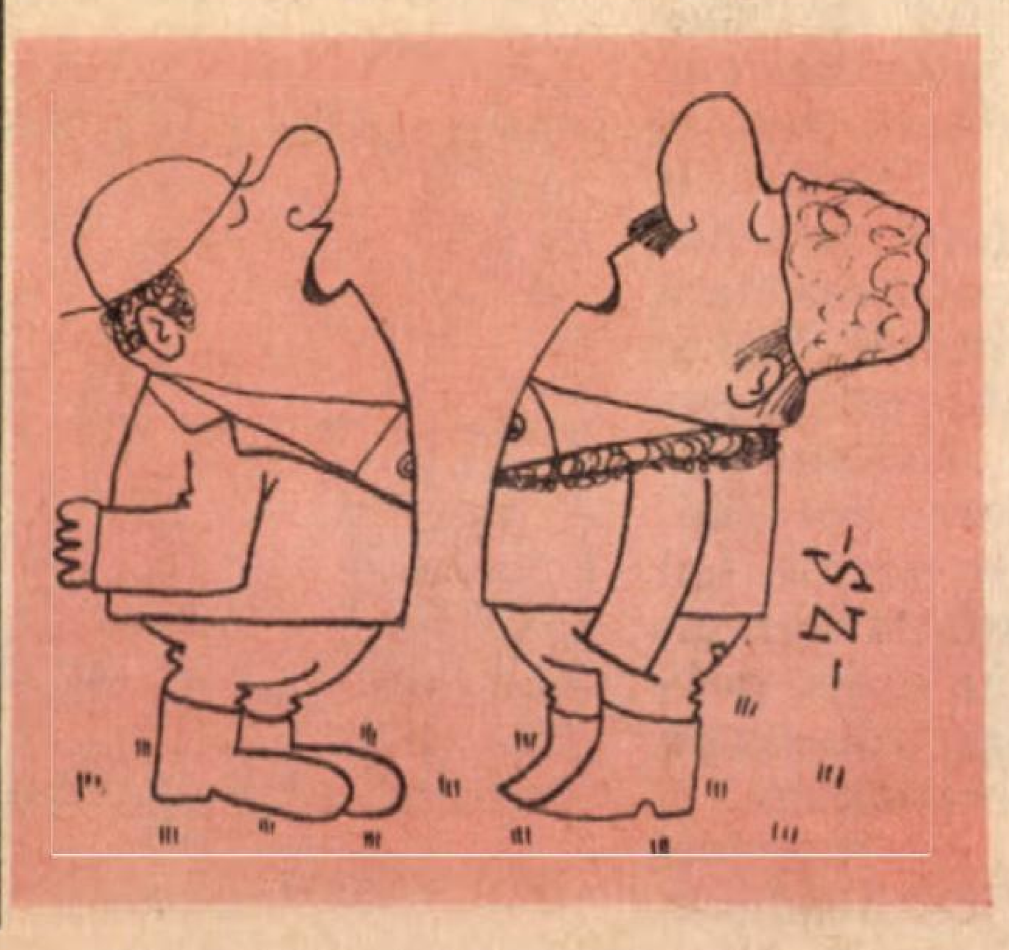
Erő.
Méltóság.
Mélabú.
És fölény.
Ez a bölény.
De most hogyan értsük
az emberi
észt itt?
Hajdanán:
irtották.
Manapság:
tenyésztik.
Bár meg bírnám
szokni,
hogy sose firtassam:
kényes kérdéseknél
a valódi
ok mi?
Mért akkor keresett,
nevesebb,
jelesebb,
nemesebb
teremtmény
a bölény,
ha egyre kevesebb?
És micsoda, sors, ó,
hogy legnagyobb rangja,
ha végül
utolsó?!

Békés István

Első felvonás, első kép

– Nekem már nem tetszik . . .

BÜSZKESÉG ZÁRSZÁMADÁSKOR

– Az én téeszem fizetett a legtöbbet . . .
– Az semmi! A mi téeszünkben már sikkasztottak is!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TAPINTAT

Zuglónak az a préri része, ahol mi lakunk, arról nevezetes, hogy mindenki maga seper a maga házában és háza előtt, valamint arról, hogy az összegyűjtött szemetet, saját edényünkben, saját kezűleg visszük ki nap mint nap az utcára, ahonnan aztán – ha minden jól megy – elviszi a szemétgyűjtő kocsi. Ha viszont nem jön a szemetes kocsi, mint ahogy az idén még nem jött, akkor mi minden reggel sajátkezűleg kivisszük a szemetet, hogy aztán szürkületkor sajátkezűleg visszavigyük: nem akarjuk ugyanis, hogy valaki a sötétben átessen a szemétkupacon. De ha ma tudnánk, hogy holnap erre csellengenek az illetékesek, nem lennénk ilyen tapintatosak.

B. E.
XIV., Tengerszem u. 55.

Jó zárszámadás után

Szegő Gizi rajza

Pesti tudósítónktól

Az Irodalmi Lexikont ért súlyos bírálatok után nem csodálkoznék, ha egy színdarab címe alatt a következőt olvasnám: „Írta Kovács István (nincs benne az Irodalmi Lexikonban!)"

*

A rádió egyik bemondónője jóvoltából megint elhangzott az éter hullámain régi kedvencem, Palesztínia. Nem-e gondolják, hogy ehhez már csak Argentínia hiányzik és az embert már vihetik is a Rókuszba? Minden attól függ, hogyan lássa a dolgot az ember.

*

A magyar nyelv fejlődésének folyamatába feltétlenül beletartoznak azok a hasonlatok, amelyeket egy kedves ismerős hölgy szokott használni, s amelyek meghökkentő szokatlanságukkal gondolkodóba ejtenék magát Franz Kafkát is. Néhány példa:

- Bőgtem, mint egy ház.
- Ez olyan hülye, mint a vihar!
- Csak ugrál, mint dinnye a fűben!
- Szemtelen, mint a jégeső!
- Röhögött, mint a kelkáposzta!

Lehetetlenség nem észrevenni ezekben a hasonlatokban az újra való törekvést! Le az elavult nyelvi fordulatokkal!

*

Szeretem azokat a színlapokat, amelyek nem szűkszavúak, hanem szinte mindent elmondanak a színdarabról. Ezt a hasznos szokást követve új színdarabom színlapja így fest:

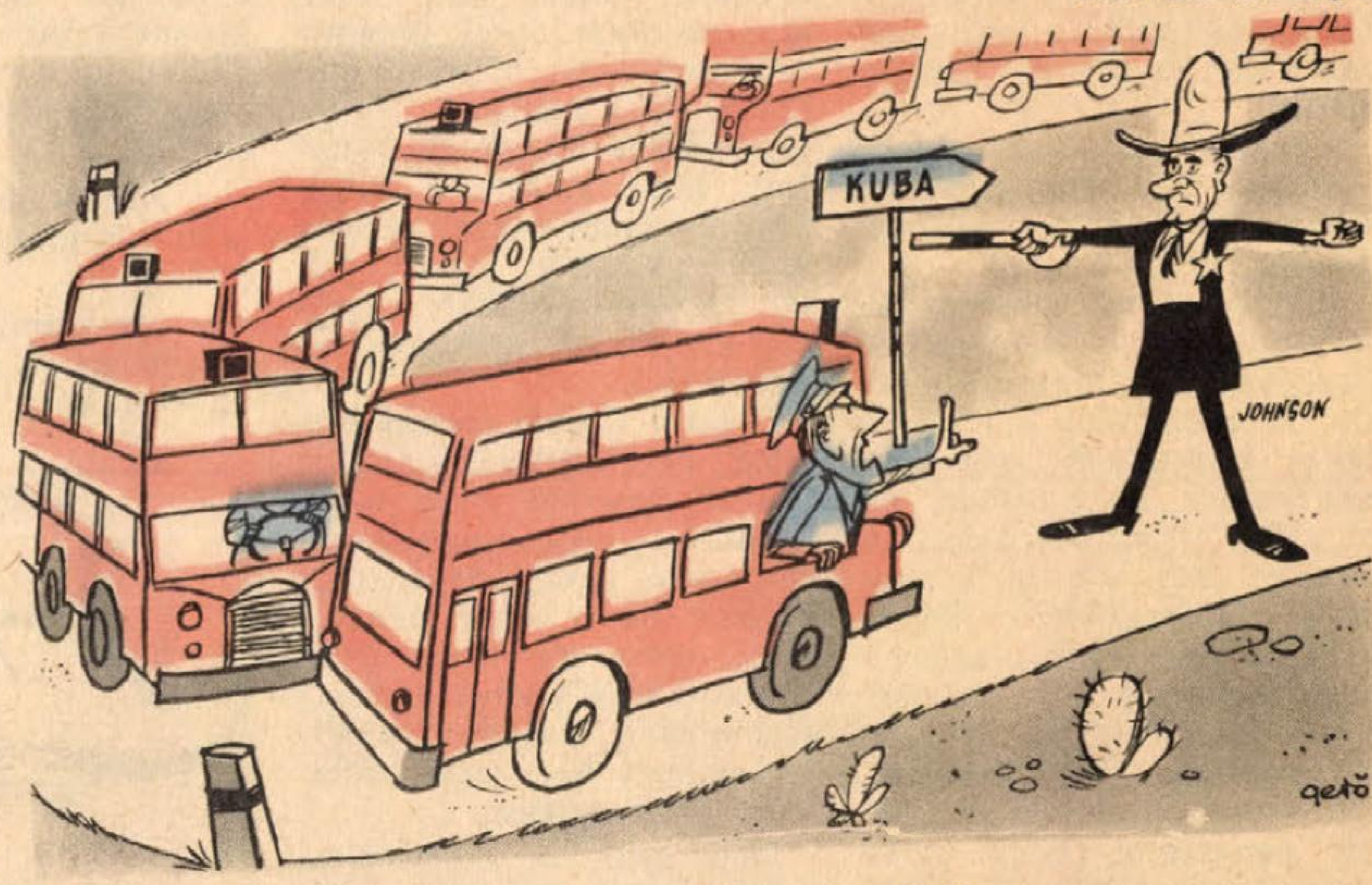
Sombereki nyugalmazott táblabíró,
Erika, a leánya,
Alfonz, a csábító,
Lola táncosnő,
Csuromné lúgkőárus,
Dr. Berzenyei mentőorvos,
Kápolnyéki halottkém,
I. sírásó,
II. sírásó.

Aki esetleg nem kap jegyet, az sem marad bizonytalanságban, ha időt szakít magának és végigolvassa a színlapot.

f. l.

Anglia autóbuszokat szállít Kubának

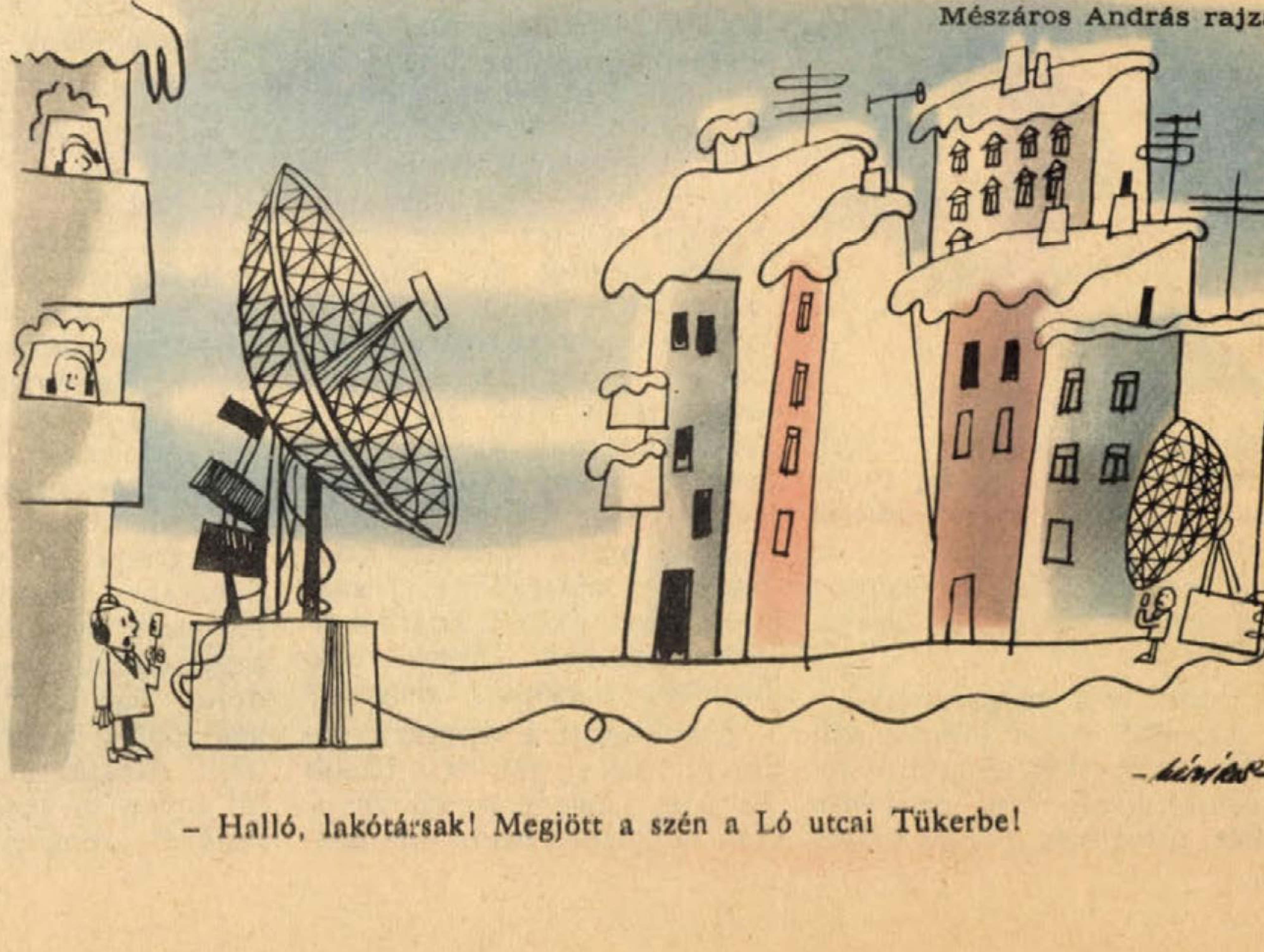
Gerő Sándor rajza

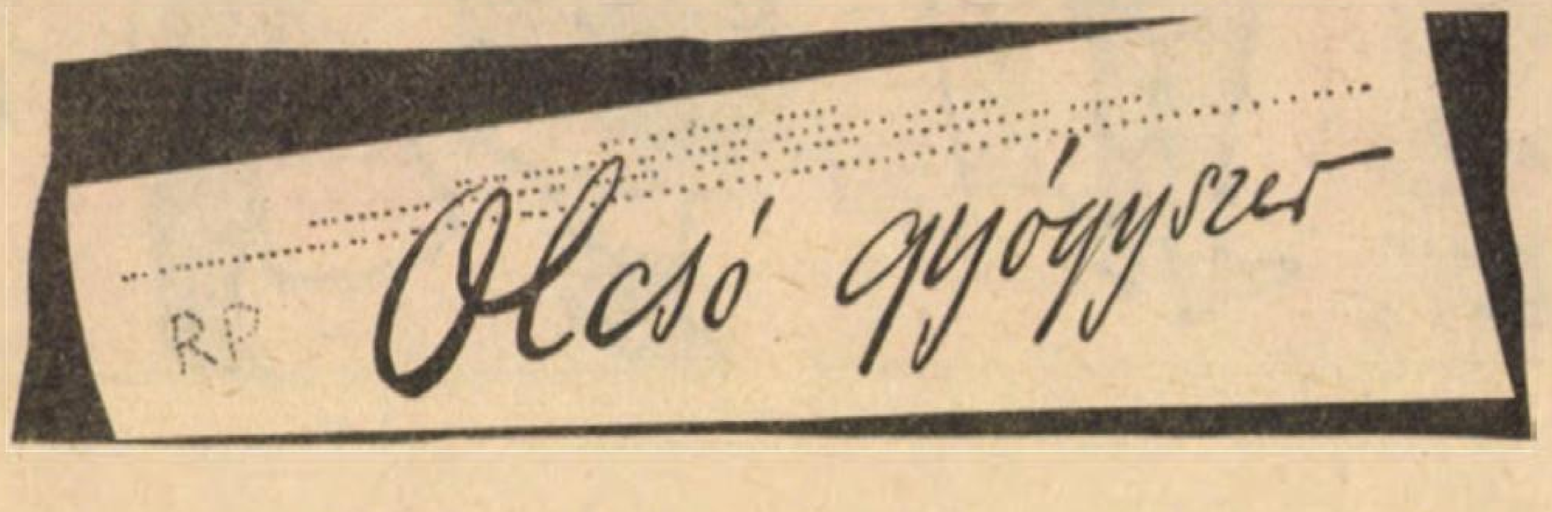
Johnson: Nem látja, hogy tilosat mutatok?! . . .
Londoni sofőr: Az a KRESZ erre nem érvényes!

Modern idők

Mészáros András rajza

– Halló, lakótársak! Megjött a szén a Ló utcai Tüzépbe!

Faggyas Gáspár maszek asztalosmester volt Ragyócon. Mivel sehol a közelben nem akadt asztalosszövetkezet, vagy konkurrens műhely, fene jól ment a bótja. Faluhelyen mindig akad szögelni, fűrészelni, gyalulni, fényezni való. De nemcsak helyben. A szomszéd községekből is elvándoroltak hozzá, mert a bútorkészítésen kívül akkurátusan megfabrikálta ő az OTP-kölcsönnel épülő házak ablakait, ajtóit is. Mindezeken túl pedig olyan eszemadta csinos koporsókat mesterkedett össze, hogy még az egészséges embernek is gusztusa támadt ilyen holmiban eltenni magát a feltámadásig.

Mondom, fene jól ment Faggyas Gáspár bótja. A padló alatti rejtett „széf"-ben derék katonaláda hasalt, benne tömérdek százas, meg húszas, meg tízes. De jött hozzá állandóan új bankó is. Az emberek akár éltek, akár haltak, abból mindig neki volt mit aprítania a katonaládába.

Egyetlen baj akadt a házban (azt is a jólét csinálta), Faggyasné állandóan kornyadozott.

Bizony, Róza asszonynak az volt a baja, hogy kutyabaja volt. Hiphip-hipohondria. A százhárom kilós, erőteljes asszonynak csak annyi kellett, hogy valaki elmesélje, milyen betegséget állapított meg rajta a körzeti orvos. Harmadnapra ugyanabban a nyavalyában szenvedett, legföljebb a nevét nem tudta jól. Volt őneki már vérnyomása, szívbillentyűje, térdiszonya, sőt, nemrégen azt panaszolta, hogy „vese gyula medencéje" van. (Szerintem ilyen költői szépen nem nevezte még senki a vesemedence gyulladást.) Nem akarom hosszan tárgyalni, hányszor volt „virtusos fertőzése", „orrsövény elmerülése", „mellkakas izzadmánya", „fejszédülése", „influenciája", és a jó ég tudja, még hányféle ilyen előkelő betegsége. Szerencse, hogy isteni étvágya volt, így mindig legyőzte a rátámadó nyavalyákat.

Hohó, és a gyógyszerek?

Az ám! A szekrénye színültig tele volt gyógyító kémikumokkal. Úgy gyűjtötte őket, mint más a ritka bélyeget. Került ott tíz év előtt készült ánizsos hurutoldó, ősrégi kenőcs viszketeg ellen, üvegcsében tyúkszemirtó, más flaskában epehajtó. És volt kámforos pálinka, sósborszesz, vizeletsürgető, kalmopirin, szembecsöppentő, gilisztacukor, kreozot, állati szén, hasmenés elleni dugító, jódtinktúra, bróm, és az ördög tudja, mi még, évek óta felgyülemlett arkánumok, pilulák, skatulák, tabletták, porok és fiolák.

Igaz, hogy ezek mind olcsón másztak be a szekrénybe. Ugyanis azokkal az SZTK biztosítottakkal volt szorgos cserekereskedelemben, akik tojásért, virágmagért, ruhákért szívesen adtak megmaradt görcsoldót, hánytató borkövet, hipermangánt, klorocitkenőcsöt, nitont, cinkvazelint. Mert amióta a dolgozók majdnem ingyen kapják a gyógyszereket, sokan váltak gyógyszer-evőkké, gyógyszer-gyűjtőkké, gyógyszer-eldobálókká.

Faggyas Gáspár maszek asztalos, egy koporsókészítőhöz illő türelemmel vette tudomásul a felesége hihetetlenül változatos betegség-sorozatát. Elvégre nem került pénzbe. Róza cserebere útján gyógyulkozott, a kertben termett sárgarépáért, babért, uborkáért szerezte be a germicidet, vagy a rheopirint.

Igen, igen, de a legutóbbi hetekben az asszony annyit nyafogott, sziszegett és nyomta az ágyat, annyit lamentált, hogy szédül és a füle mizseg az idegességtől... a jóravaló pénzgyűjtő kezdett megijedni. Hát úgylátszik, kénytelenek lesznek orvoshoz menni, ami aztán alapjában rendíti meg a katonaládát. Mivel ők nem társadalom-biztosítottak, fizetni kell az orvosnak, fizetni kell a patikában, – kibírhatatlan! Faggyas mester sárga irigységgel gondolt arra, hogy a ragyóciak – termelőszövetkezeti tagok, vagy ipari dolgozók –, a legdrágább gyógyszerekért is csak pár forintot guberálnak ki. Az orvos meg éppenséggel ingyen gyógyítja őket. Törte a fejét, hogyan tudná megkártyázni, hogy ő is részesüljön a csaknem mindenkinek kijáró kedvezményekben. Egyik este homlokára csapott: megvan!

Átbaktatott a szomszéd faluban lakó fiához. Ifjabb Faggyas Gáspár a kőbányában dolgozott, mint fúrómester, felesége, Lina, takarítónői munkakörben működött a cementgyári irodában.

– Nektek ingyen orvos meg olcsó gyógyszer jár – mondta Gazsinak. – Anyáddal már nem lehet bírni, annyira ideges. Nincs egy percnyi békesség a házban. Éccaka is nyüszít, mint a kintfelejtett kutya. Azt mondja, idegösszeomlása van.

– Ejnye, ejnye – csóválta fejét Gazsi.

– Hát azt gondoltam – adta elő tervét az idősebb Faggyas –, hogy anyád elmondja a panaszait a te Linádnak. Hol fáj, mi kínozza. Lina elmegy a körzeti orvoshoz, felsorolja anyád kínjait, mint a saját betegségét. A doktor ad neki gyógyszert, anyádat avval orvosoljuk.

– Hm – mondta a fiatalabbik Faggyas eléggé kedvetlenül.

– Mit hümmögsz, ebadta?! – dörrent rá az öreg. – Fölneveltünk, a házad építéséhez ingyen kaptad tőlem az asztalosmunkát, meg a faanyagot. Amink van, a tied lesz. Ezt a piszlicsár kis segítséget sajnálod a szüleidtől?

– Jól van, jól van, dehogy sajnálom. Csak aztán hallgasson erről, mert büntetendő cselekmény.

– Ajjaj, büntetendő ...

– Majd Lina elmegy a mamához.

– Nahát.

Gazsi hétfőn szabadnapos volt, elvitte a kioktatott Linát Sáfrány doktorhoz. A pirospozsgás, eleven fiatalasszony elnyafogta panaszait. Hogy ő olyan ideges, majd beléveszekszik. Sáfrány gondosan megvizsgálta. Lámpával belevilágított a szemébe, kopogtatta a hátát, kis kalapáccsal ütögette térdét. Hosszan tűnődött, csóvált, krákogott. Az istállóját, gondolta, bár ő olyan egészséges lenne, mint ez a fehérnép! Afektál a komisz, túljól megy a sora! Ketten a férjével megkeresnek havi négyezret... házat építettek, motorkerékpárt vettek, élnek, mint Marci Hevesen. Lám, a jólét is baj!...

– No, menjen, fiam, küldje be az urát!

Gazsi bejött.

– Ennek a betegségnek csak árt a belsőleges gyógyítás – dörzsölgette a pápaszeme üvegét az orvos. – A bajnak az a neve, hogy *afektítisz*. Külsőleg kell kezelni.

– Hogyan?

– Az ember egy pohár vízben felold egy marék sót, pici ecetet önt hozzá, meg egy csöpp rumot. Akkor egy ujjnyi vastag sompálcát beken evvel az oldattal. Mikor a beteg elkezd idegeskedni, a pálcával erősen rácsap, egyet a vállára, egyet a hátára, egyet a lábszárára. Két-háromszor csinálja ezt a gyógymasszázst, a beteg meggyógyul.

– Igen?

– De erőt kell ám adni bele, mintha mérges lenne rá. Különben kutyát sem ér.

Gazsi csodálkozott:

– Ez valami új gyógyeljárás?

– És mindig használ.

– Hát köszönöm, doktor úr. Minden jót.

Az öreg Faggyas már várta a fiát:

– No? Kaptál receptet?

– Kaptam.

Elmondta a gyógyeljárást, – az öreg egészen felvidult, ahogy hallgatta. Hiszen már tegnap is kedve lett volna képen andalítani az asszonyt, mikor csűrte-csavarta magát, hogy ő beleőrül az idegességbe. De nem tette, arra gondolt, beteget megütni? Azonban így, orvosi javaslatra, egészen más.

Róza asszony harmadnapra egészséges lett. Faggyas mester átballagott a fiához.

– Te, Gazsi – adott a kezébe egy üveg kisüstönfőtt körtepálinkát, – vidd el ezt a doktornak. És kérdezd meg, nem lenne jó ez a kezelés térdiszony, meg vese gyula medence gyógyítására is?

– Megkérdezem.

– Várj. Azt is mondd meg neki, hogy az adagolásban tévedett. Első nap hármat adtam... az is jót tett, de nem volt az igazi. Másnap ötszörös adagot kapott... reggelre mintha lefújták volna róla a betegséget.

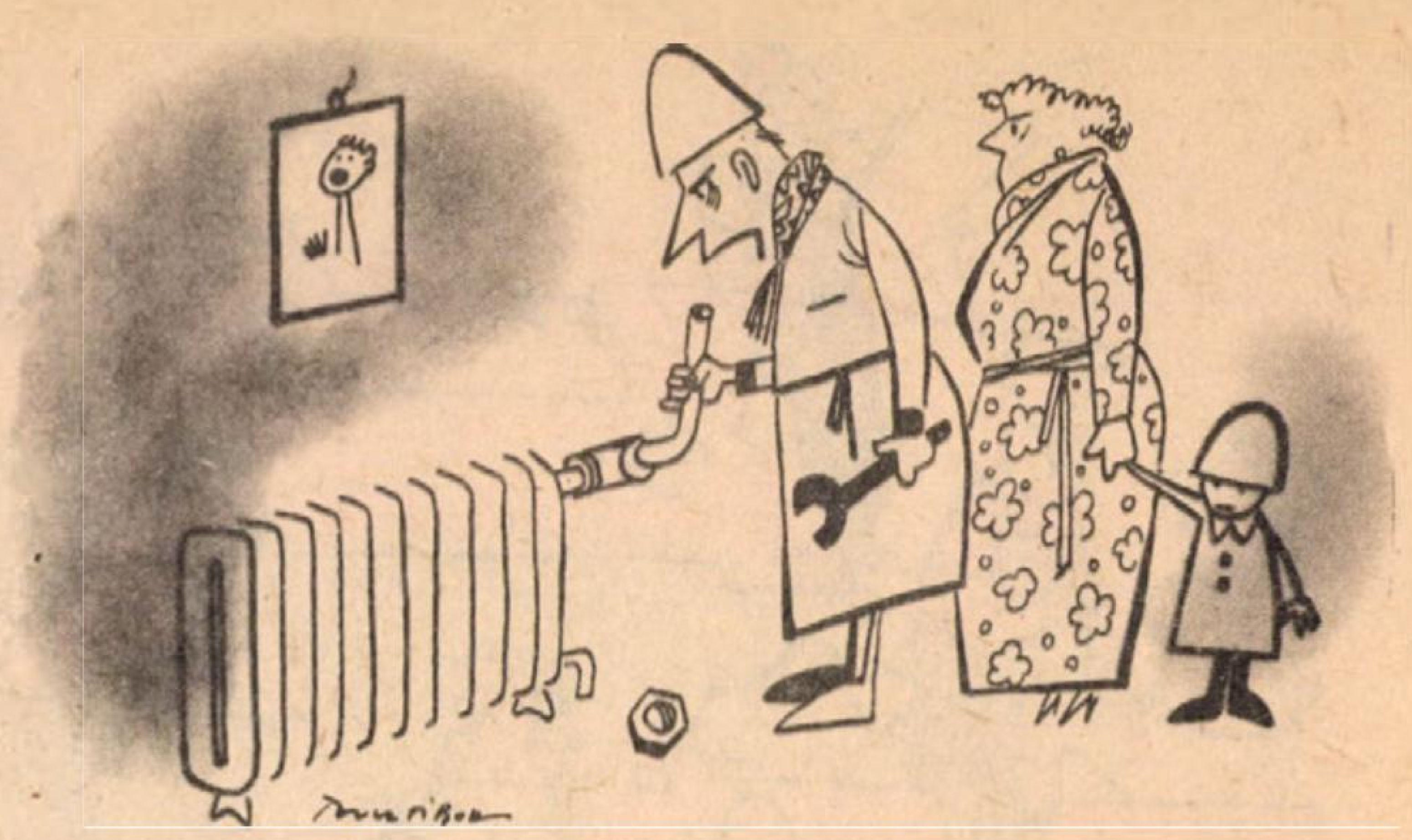
Török Rezső

Bizonyíték

– Mi az, a Jani valami speciális fogaskereket készít?
– Dehogyis! Szerelmes!

Központi fűtés mínusz 15-nél

– Hahó, szomszéd, maguknál is hideg van?

AZ ÖREGEMBER ÚJ FOGA

A londoni „Sunday Express" ausztráliai tudósítója jelenti Brisbaneből, hogy Mr. Harold House 67 éves nyugállományú postamester örömmel újságolta barátainak:

— Új fogam jön!

Egy cseppet sem volt nyűgös amiatt, hogy jön a foga, csak akkor, amikor a fogorvosa közölte vele, hogy a foghúsából kifelé igyekvő kemény dolog nem új fog, hanem egy régi srapnellszilánk, amely még az első világháború alatt jutott bele Mr. House szervezetébe. A nyugalmazott postamester káromkodva vette tudomásul a kiábrándító diagnózist.

ITT A BUDAPESTIEK MESÉLNEK

Bűn és bűnhődés cím alatt zengi el jégzoknis kalandját Z. L. az Esti Hírlap január 17-i számában, ott, ahol az „Itt a budapestiek beszélnek." Azt írja, hogy jégzoknit akart vásárolni, de hiába járta végig a Belváros összes áruházait, sehol nem kapott. Aztán így folytatja:

„Reményt vesztve indultam a villamosmegállóhoz, amikor a túloldalon megpillantottam egy ruházati boltot. Mivel sem átkelőhelyet, sem rendőrt nem láttam a közelben, átfutottam az úttesten. Igen meglepődtem, mikor az üzletből kilépve, biztonságunk derék őre fogadott. Udvariasan tudomásomra hozta: ötven forintra bírságol."

„Ellentámadásba kell mennem — írja a továbbiakban Z. L. —, különben nem menekülök a bírságtól. Szíve megpuhítására elmeséltem neki jégzoknis kálváriámat, mire 40 forintra mérsékelte a büntetést." Z. L. makacs legény lévén, nem nyugodott bele a csökkentett ítéletbe és ilyetén támadott tovább:

„Büntetlen előéletű vagyok és előfizetője az „Őrhely"-nek ... A hatás nem maradt el: 30 forint mellett maradtunk, de azzal a feltétellel, hogy vele kell mennem. Negyedórás séta után egy sportáru boltnál álltunk meg. Őrzőm felkért, várjak rá, de nehogy szökésre gondoljak, mert megbánom. Mikor pedig kilépett az üzletből, így szólt: „Ígérje meg, máskor betartja a közlekedési szabályokat. Akkor elengedem. Habozás nélkül megígértem. Erre egy csomagot és néhány forintot nyomott a kezembe. Kíváncsian bontottam ki a csomagot: a sokat keresett jégzokni volt benne... Mire hálálkodni kezdtem volna, a rendőrt elnyelte a szürkület..."

Istenkém, milyen kegyetlen is ez a pesti szürkület! Pont akkor nyeli el a mesebeli rendőr bácsit, amikor Z. L. meg akarja köszönni neki mesebeli jóságát.

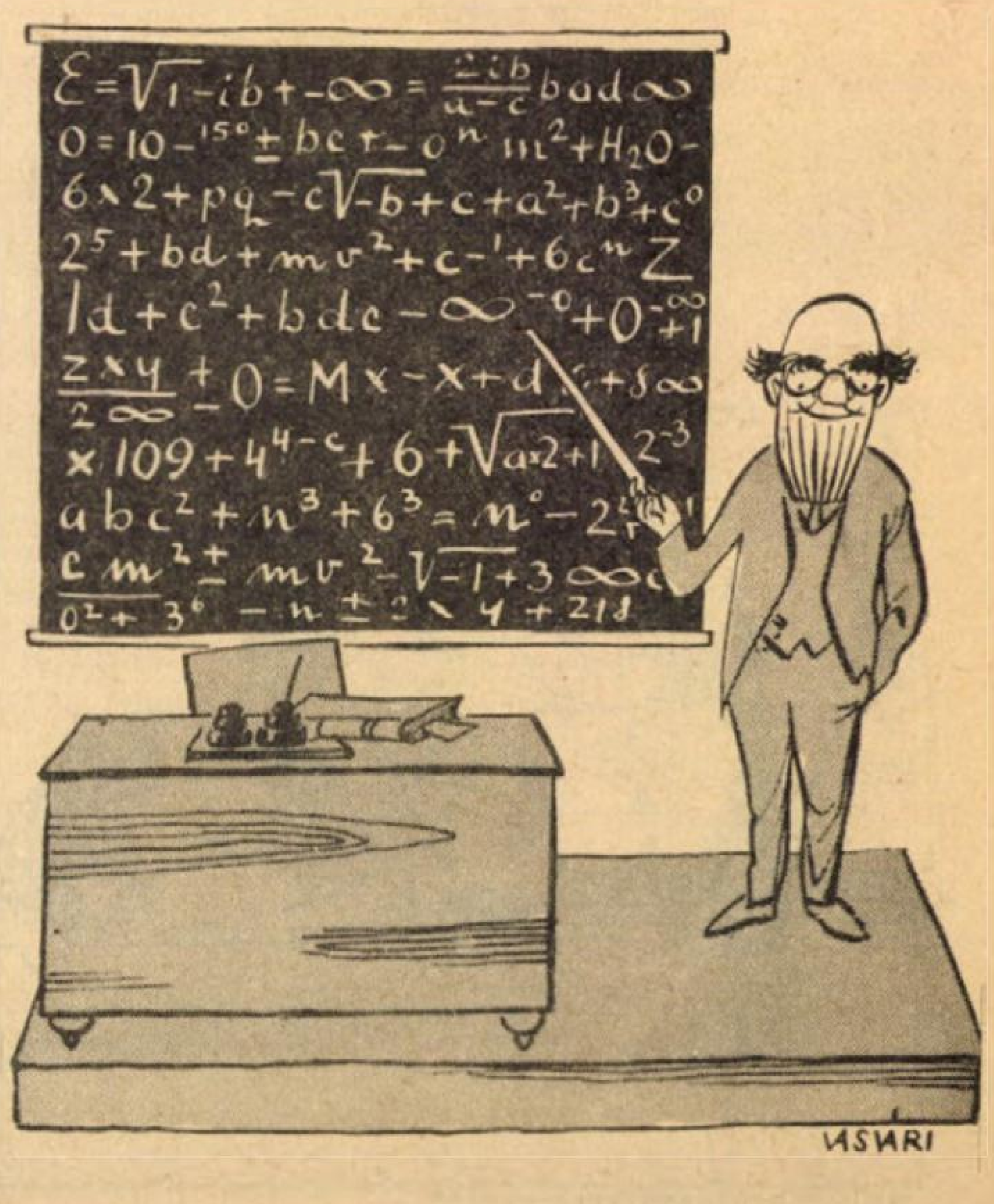
(bernáth)

Vándor a javából

– Mondja, hány vállalatnál dolgozott eddig?
– Tessék ideadni a telefonkönyvet, majd áthúzom, ahol még nem dolgoztam!

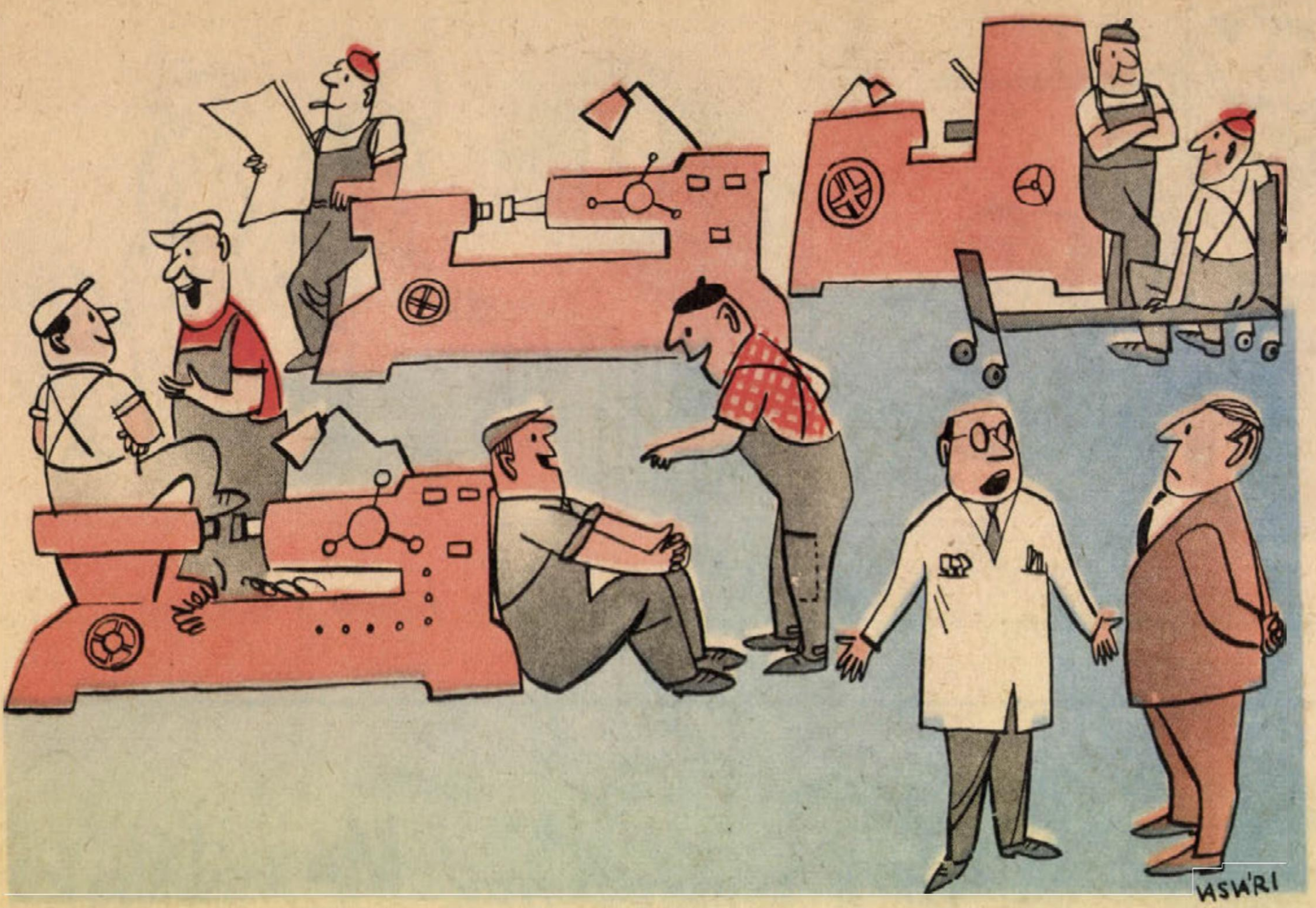
A professzor

– Nem tudom, értik-e, mire gondolok? ...

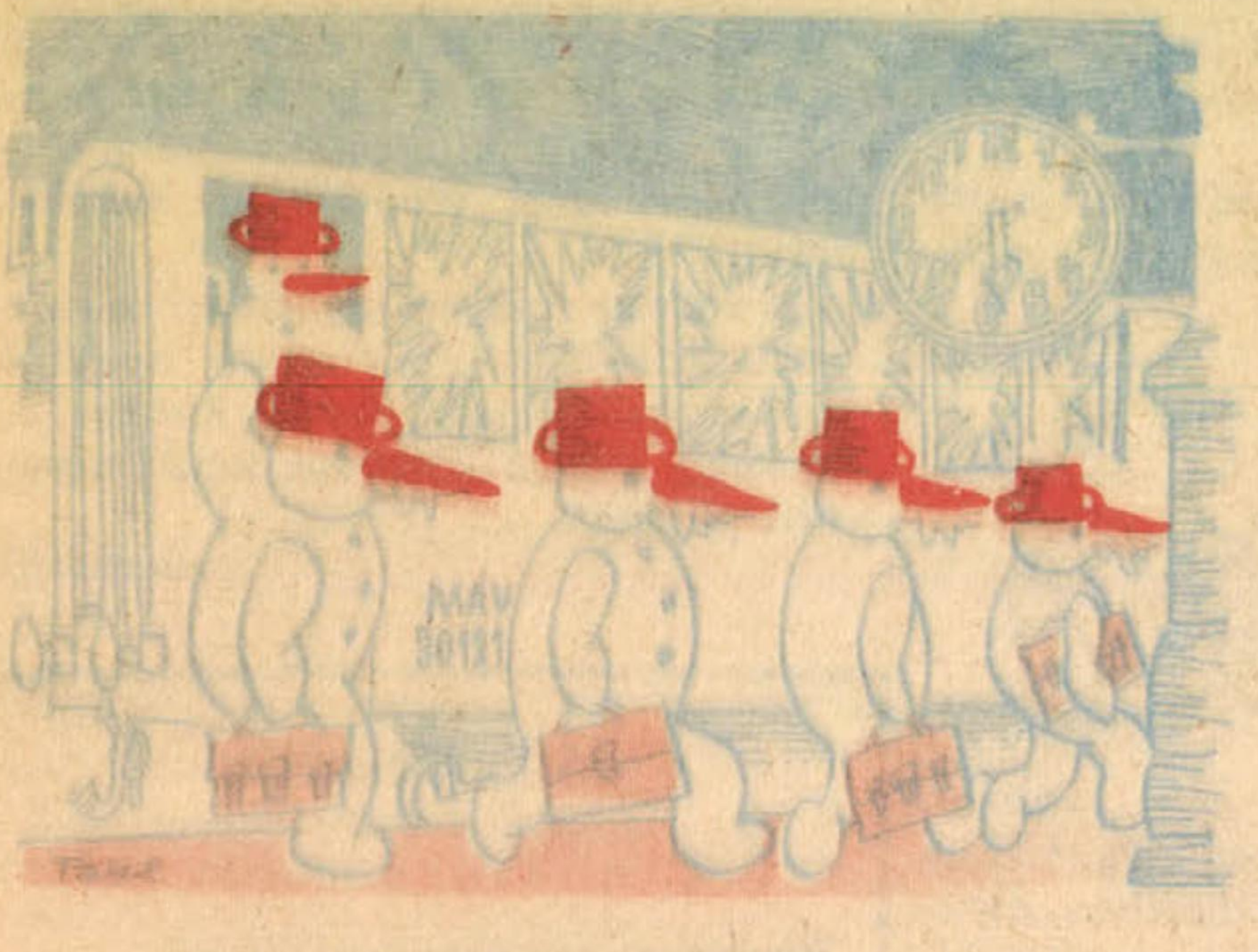
A kisebb veszteség

Vasvári Anna rajza

– Igaz, hogy lopják a napot, de semmi egyebet . . .

Megérkezett a munkásvonat

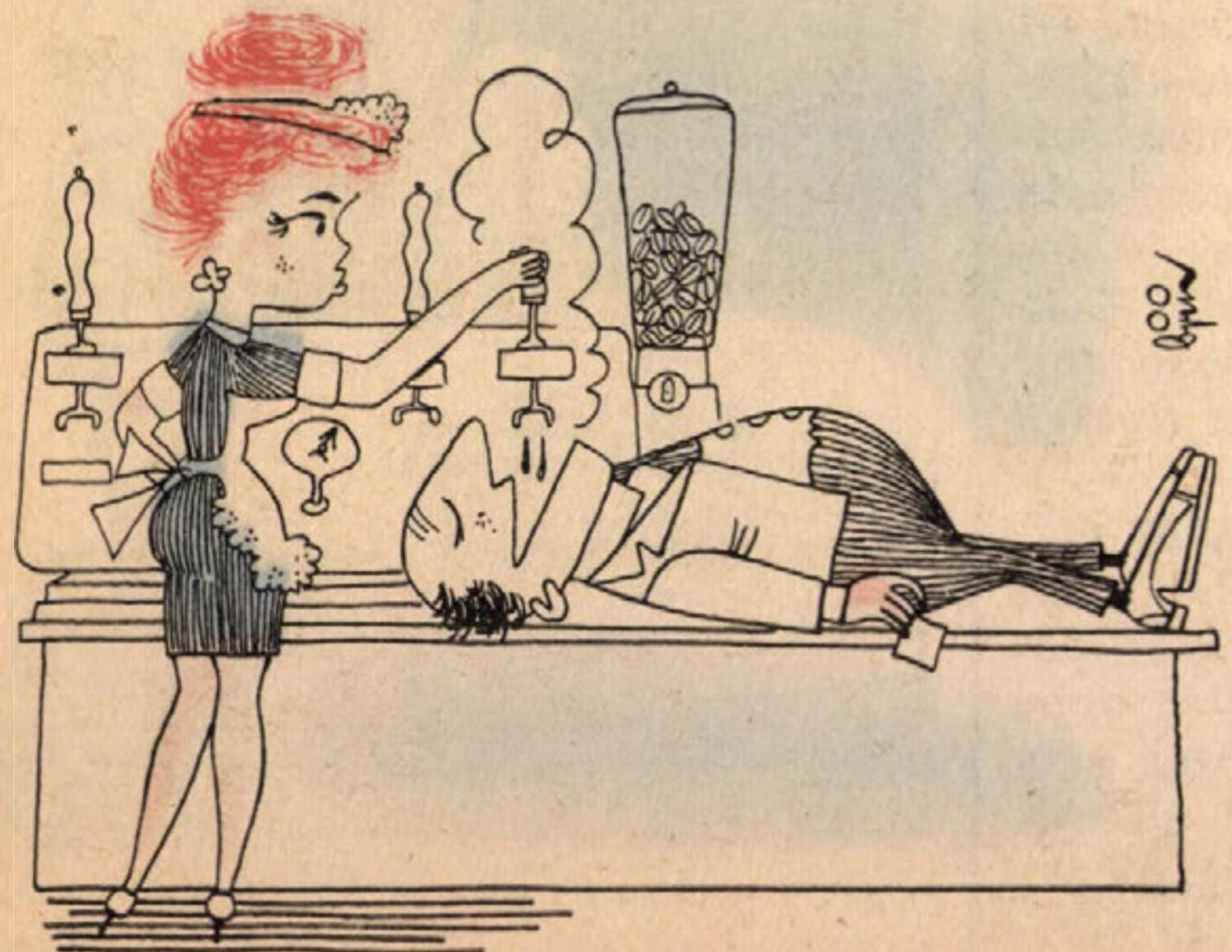

Nem közölhető kéziratot küldtek:

H. József, Bp. XX., – W. F., Pécs, – H. István, Bp. XVIII., – B. L.-né, Bp. I., Vérmező u. – R. Jenő, Bp. VII., Rákóczi u. – K. János, Bp. XIII., Forgács u. – „Jelige nélkül", – Bné, Plovdiv – N. György, Székesfehérvár, – F. Józsefné, Bp. XIII., Papp Károly u. – E. Pné, Győr – B. G. Tamás, Bp. XIII., Róbert K. krt. – W. Emil, Oroszlány, – Cs. Gábor, Bp. XI., Szerémi sor – Ny. Elemér, Bp. II., – P. Eva, Bp. II., Mártírok útja. – B. György, Marcali – M. Péter, Bp. VI., Eötvös u.

Végre egy forró dupla

Vetélkedés

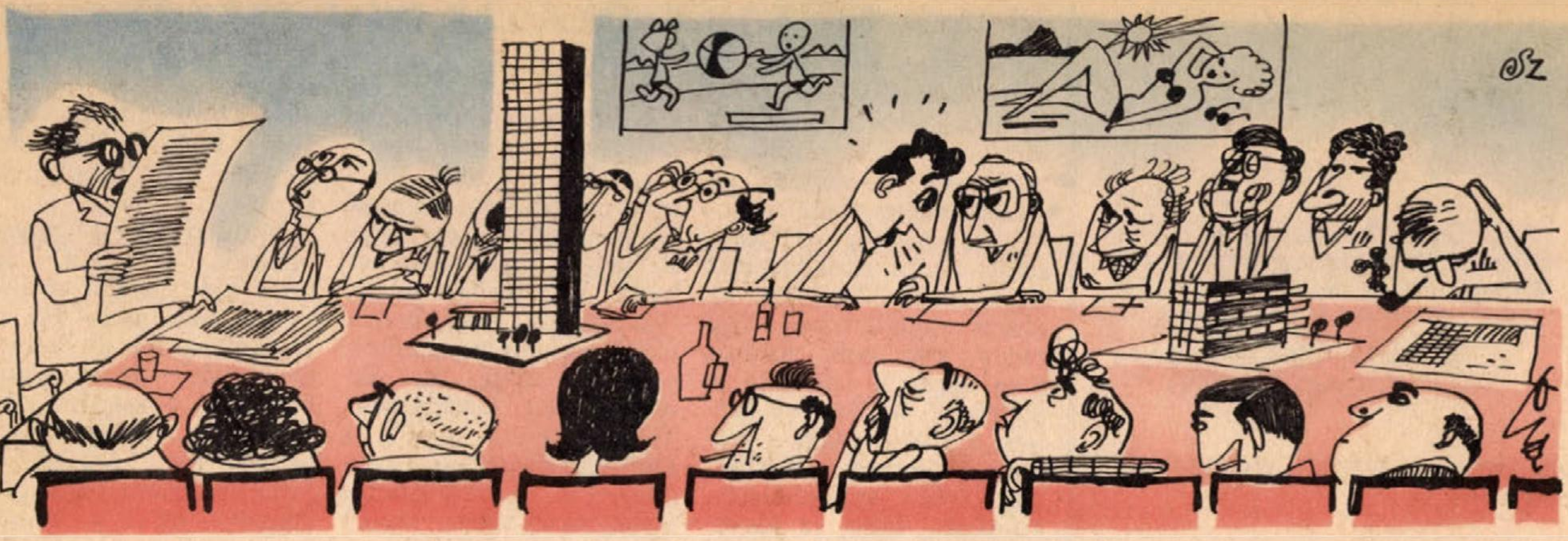

– Nekünk csongrádi disznótorosunk van!
– Nekünk meg japán tranzisztorosunk van!

E heti hirdetéseink

Ankét

Szűr-Szabó József rajza

– Tulajdonképpen hol is van az a Duna-kanyar?

HOVA TEGYÜK A KUCSMÁT!

(DIVATTANÁCS)

Tedd a kucsmát fejtetőre,
Égnek álljon csúcsa fel,
Mint a szputnyik kilövője, —
S lesz követőd, hidd csak el!

Csapd a kucsmát a tarkóra,
Hátra nézzen a hegye!
Épp így fogja hátravágni
Utánzóid serege.

Vágd a kucsmát jobb szemedre;
Bal szemeden: hajbozont.
Hogy nem lesznek követőid?
Ezt ne gondold, ezt ne mondd!

Húzd a kucsmát homlokodra,
Két füledre, s elhiszem,
Hogy ebben — mert ésszerű ez —
Nem követ majd senkisem.

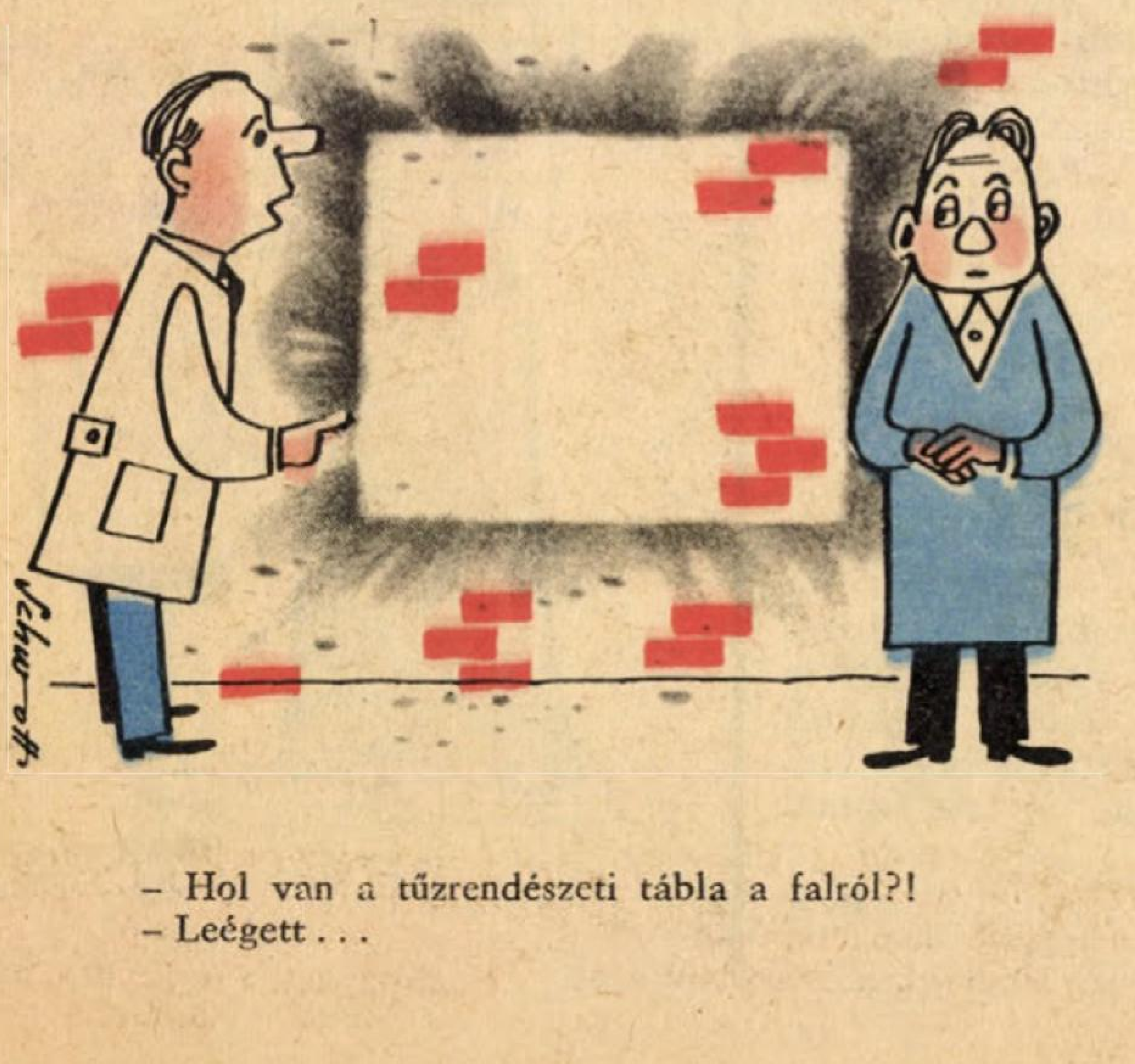
K. Tóth Lenke

Tragédia

– Szent ég, leszaladt a szem a harisnyanadrágomon!

Üzemi szemlén

– Hol van a tűzrendészeti tábla a falról?!
– Leégett . . .

Jó reklám

– Miért üres maguknál a kirakat?
– Azért, mert amit mi csinálunk, azt nem tesszük a kirakatba . . .

A HÉTFŐI HÍREKBEN OLVASTUK EZT AZ IZGALMAS HÍRT:

Meggyulladt a tüzelő

Szombatról vasárnapra virradóra egy eldobott gyufaszál-
ól vagy cigarettavégtől lángra
?ant a tüzelő a VIII. kerü
·lázs Béla utca 23. h
tűzoltók c

Az esemény valóban szenzációsnak mondható!

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A vendég méltatlankodik az étteremben:

– Mondja, pincér, a pirított borjúmájnál két árat látok az étlapon! 10,70-et és 11,40-et! Hogy lehet ez?

– Ja kérem, a 11,40-es borjúmájhoz élesebb kést tetszik kapni.

Kovács a vendéglőben odainti a pincért és így szól:

– Hallja, ezek a porciók aránytalanul kisebbek, mint két hónappal ezelőtt.

– Ez, kérem – feleli a pincér –, tisztára optikai csalódás. Ugyanis megnagyobbították a termeket, s az adagok azért látszanak kisebbeknek.

KÍSÉRLETI ÁLLATOK

Mióta elolvastam egyik napilapunkban dr. Schuszter-Sasvári Gézának, az élelmiszertudományok kandidátusának nyilatkozatát, egész családommal egyetemben áttértem az olajos táplálkozásra. Egy csepp zsír nem fordult meg azóta a lakásban – legfeljebb a könyvek lapján, a ruhák ujján – mióta dr. Schuszter-Sasvári rendkívül szemléletesen kifejtette, hogy az idevágó kutatások során a zsírral táplált kísérleti állatok korai és kínos halállal múltak ki, míg ellenben az a csoport, amely kizárólag olajos étket vett magához, hosszú és örömteli ifjúság után kiegyensúlyozottan lépett a szép, egészséges öregkor küszöbére, és még ma is él, ha meg nem halt.

Rendkívül mély benyomást keltett bennem a cikk, és azóta kizárólag napraforgómagból és egyéb bogyókból sajtolt olajjal főzöm étkeimet, bizton remélve, hogy a B. csoportú kísérleti állatok példájára áldásos, harmonikus öregkor jut osztályrészemül.

Derűsen és olajos magvakon éltem mindaddig, míg a napokban nem került elém dr. Schuszter-Sasvári újabb nyilatkozata ugyane napilap hasábjain. Az élelmiszertudományok kandidátusa rendkívül szemléletesen kifejti, hogy – úgymond – teljesen közömbös, miszerint olajjal vagy zsírral főzök-e, kizárólag a mennyiségtől függ az életem és az egészségem. Természetesen újólag a kísérleti állatokra hivatkozik. A zsírral, illetve olajos magvakkal táplált

kísérleti állatok élettartamát csak csupán a mennyiség befolyásolta. A kandidátus egy szót sem ejt többé az olajjal táplált állatok kiegyensúlyozott ifjúkoráról, derűs öregségéről és a zsíros koszton élők dicstelen végéről. Felejtve minden.

Most nem tudom, hogy ezek ugyanazok a kísérleti állatok-e, „akik" a múltkor az olajnak köszönhették hosszú életüket, és halálnak halálával múltak ki a zsírtól? Vajon közben változott-e a kísérleti állatok erőnléte? Vagy pedig ezek egészen más kísérleti állatok-e?

Mindenesetre megingott bennük a hitem. Így most már enyhén cinikus és kétkedő mosollyal olvastam tovább dr. Schuszter-Sasvári nyilatkozatát, miszerint a kísérleti állatok egyik csoportja meghízott, mert rögtön befalta az egész napi ételadagot, míg a másik, amelyik naphosszat csak torkoskodott, megőrizte karcsúságát.

Bevallom, én már csöppet sem bízok ezekben a kísérleti állatokban. Ezek egyszerűen mindenre kaphatók. Azt csinálják, amit a tudós épp bizonyítani akar. Persze, a dolog emberileg, azaz kísérleti állatilag érthető. Laboratóriumi alkalmazottak, státuszuk a tudóstól függ, nem nagyon ugrálhatnak.

Kertész Magda

EGY ÍRÓ, AKI SAJÁT KÖNYVÉT OLVASSA...

A húszas évek nagysikerű erotikus bulvárregény írója volt a francia Maurice Dekobra, akinek több könyvét, főleg „A hálókocsik angyala" című sikamlós történetet, magyar nyelven is rengetegen olvasták. Dekobra igen sokat utazott, személyesen is beinkasszálta az anyagi és erkölcsi sikert, de hogy ennek ellenére maradt benne némi finom öngúny, az éppen pesti látogatása alkalmával derült ki.

Pontosan 1927. november 2-án tartotta meg erősen beharangozott humoros előadását a Zeneakadémia nagytermében Maurice Dekobra. A terem megtelt könyveinek olvasóival, és az érdeklődő sznobokkal. Előadás után Dekobrát megrohanta a művészszobában az autogramgyűjtők serege, s a kedélyes francia ujjai mármár görcsöt kaptak, annyi könyvetkártyát tartottak elé a hódolók.

Közben, pesti stílus szerint, röpke kérdések is elhangzottak. Mi a kedvenc étele? Milyen zsánerű nő tetszik neki a legjobban? Hogy érzi magát Pesten? Melyik a kedvenc könyve? – s hasonló bölcsességek záporoztak a fejére, míg egyszer csak megütötte a fülét egy francia nyelvű, kissé szokatlan kérdés:

– Mondja, kedves mester, minekutána művei eddig több mint kétmillió példányban fogytak el, ön azt következteti ebből, hogy valóban nagy író?

Dekobra a kérdezőre nézett. A kérdést egy csillogó szemű, kissé gunyoros szájú asszonyka tette fel, s most kihívóan várta a választ. Az író pillanatig farkasszemet nézett a nővel, aztán elmosolyodott és így felelt:

– Ne gondoljon ostobábbnak, asszonyom, mint amilyen vagyok. Könyveimről természetesen érett, kialakult véleményem van. Elvégre abból a kétmillió példányból én is elolvastam egyet...

B. I.

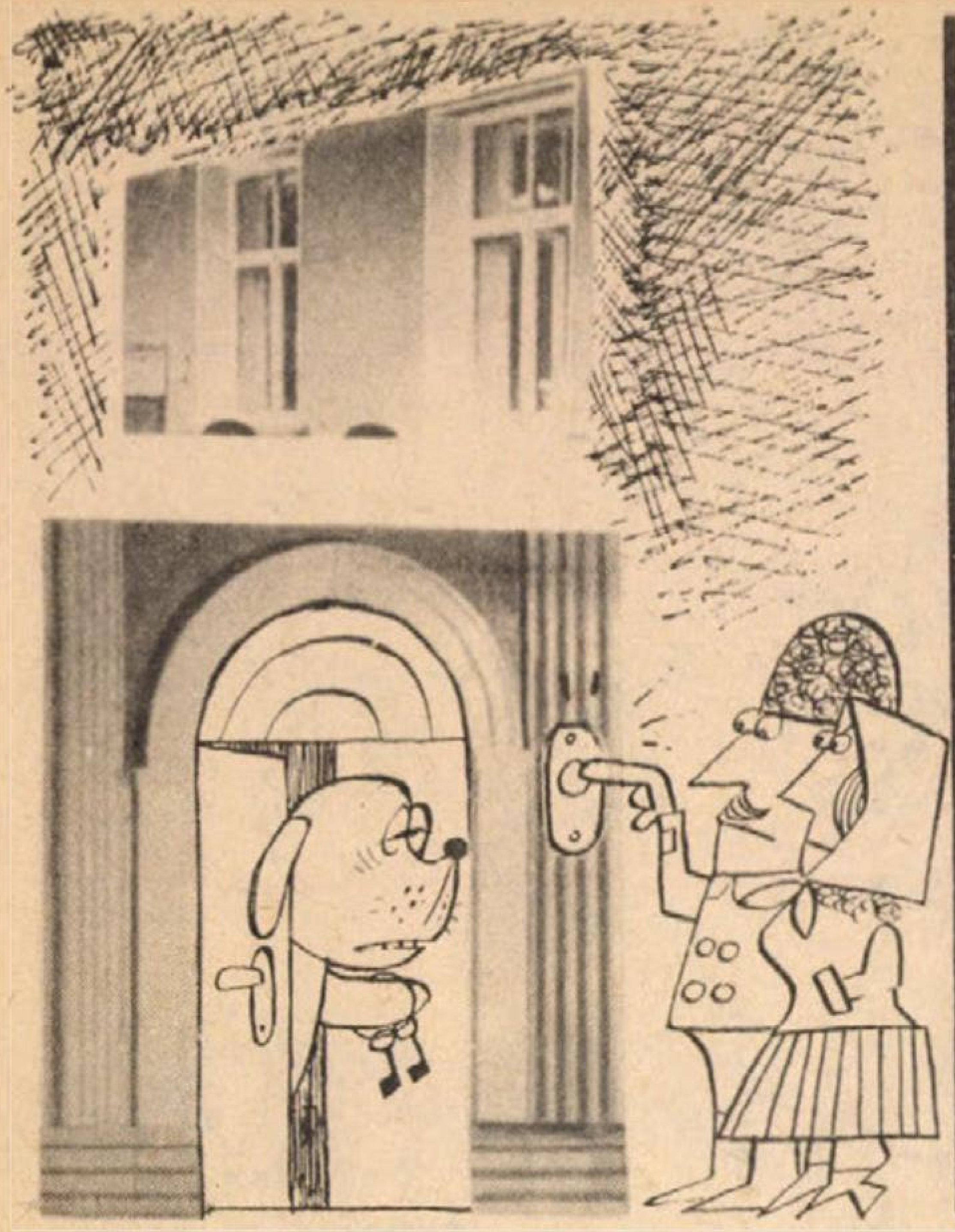
Hirdetmény

Bérházak épülnek falun

Fülöp György rajzai

HŰSÉGES HÁZŐRZŐ

– Jó, jó, nyitom már! . . .

ÖRÖK BOSSZÚSÁG

A csuda vinné el, nyáron az eget kémleljük, télen a plafont . . .

A FEJLŐDÉS ÚTJA

– Úgy látszik a Baloghéknál zárszámadási bulit tartanak . . .

A MÉRGEZETT szék

Komornokival sokáig egy szobában dolgoztam az Eximpexnél, aztán engem elhelyeztek, ő pedig maradt. Pár hónappal ezelőtt összetalálkoztunk. Nagyon megörültünk egymásnak, beszéltünk erről, arról, családról, kollégákról, végül megkérdeztem, hogy most ki náluk a főosztályvezető.

— A Fenyvesi —, válaszolta Komornoki.

— Örülhetsz. Fenyvesi mindig nagyon rendes volt.

— Ebben egyetértünk! Volt! De most! Abban a pillanatban, amikor beült a főosztályvezetői székbe, megváltozott. Te, az egy

mérgezett szék: aki beleül, egyik percről a másikra rossz emberré válik.

— Ugyan ne viccelj!

— Komolyan beszélek. Fenyvesi előtt Tátrai volt a főnök. Te nem ismered, utánad került hozzánk. Először helyettes volt. Akkor mindenkiért kiállt, mindenkin segített. Azután beült a mérgezett székbe és undok kiskirály lett belőle. A legméltányosabb kéréseket is elutasította, egyperces késésért nagy murit csinált és megtagadta régi barátait. Fenyvesi pont olyan.

— Nézd, nem lehet mindenki olyan csupajó ember, mint te.

— Hát ami igaz, az igaz, rám mindig lehet számítani.

Tegnap Sebesivel kerültem össze az eszpresszóban. Ő is az Eximpexnél dolgozik. Bérelszámoló. Sokáig beszélgettünk, Fenyvesi is szóba került.

— Megfúrták, vidékre került — újságolta.

— Gratulálok. Megszabadultatok egy rossz embertől. Komornoki is nagyon panaszkodott rá, amikor egyszer találkoztam vele. Úgy látszik, ő még mindig olyan érzékeny, mint volt. Ez a jó emberek sajátossága. Mert Komornoki földre-szállt angyal, reá mindig lehet számítani, örül, ha jót tehet valakivel. Kár, hogy nincs vezető beosztása.

— Már van. Öt héttel ezelőtt kinevezték főosztályvezetőnek.

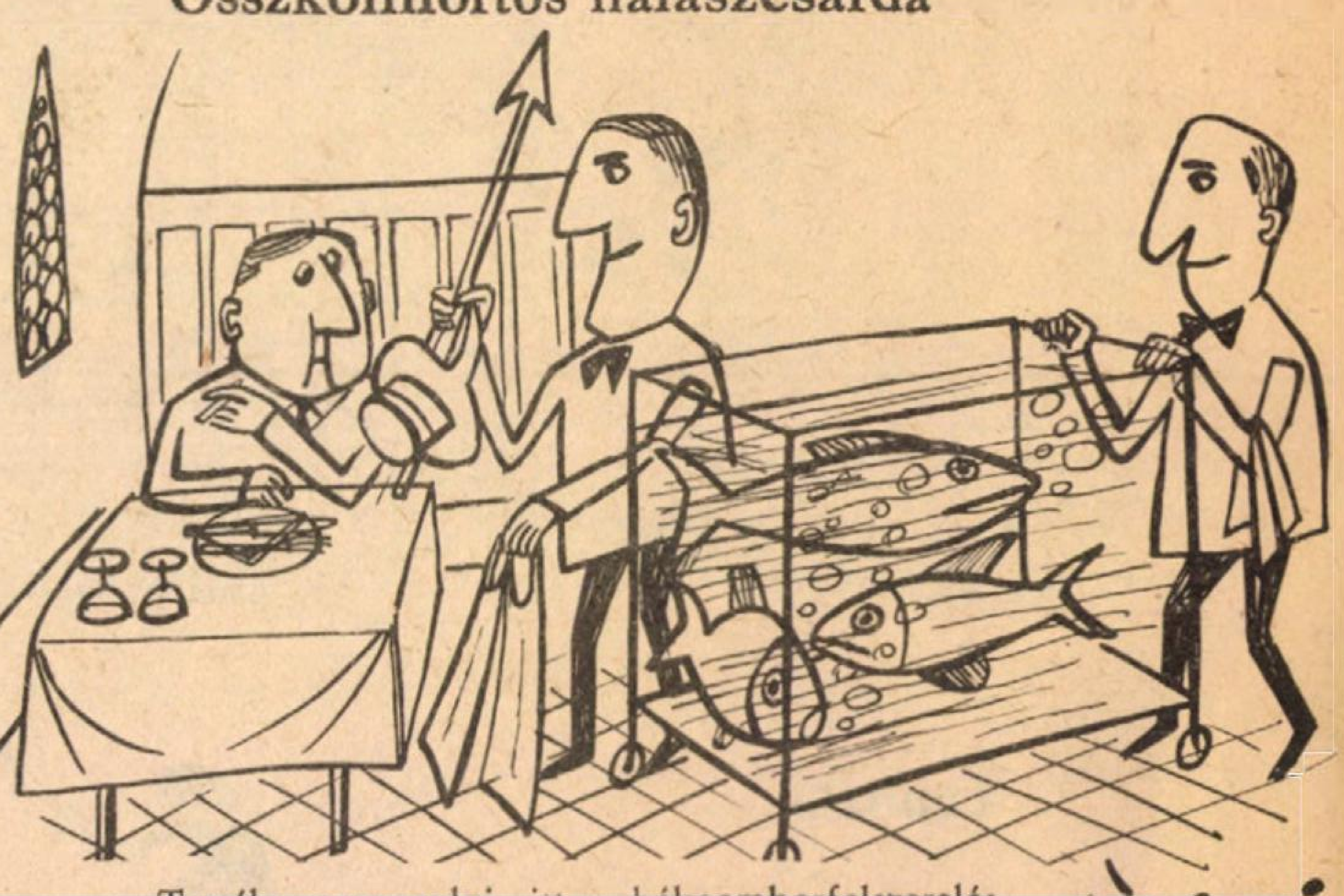
— Na, ennek igazán örülök.

— Te örülhetsz. De mi! Komornoki azóta teljesen megváltozott. Kimutatta foga fehérét. Nála komiszabb vezetőt el sem lehet képzelni. Na, szervusz, mennem kell.

Amikor egyedül maradtam, elgondolkoztam Komornokin. Úgy látszik, igaza volt azzal a mérgezett székkel . . .

Palásti László

Összkomfortos halászcsárda

– Tessék parancsolni, itt a békaemberfelszerelés.

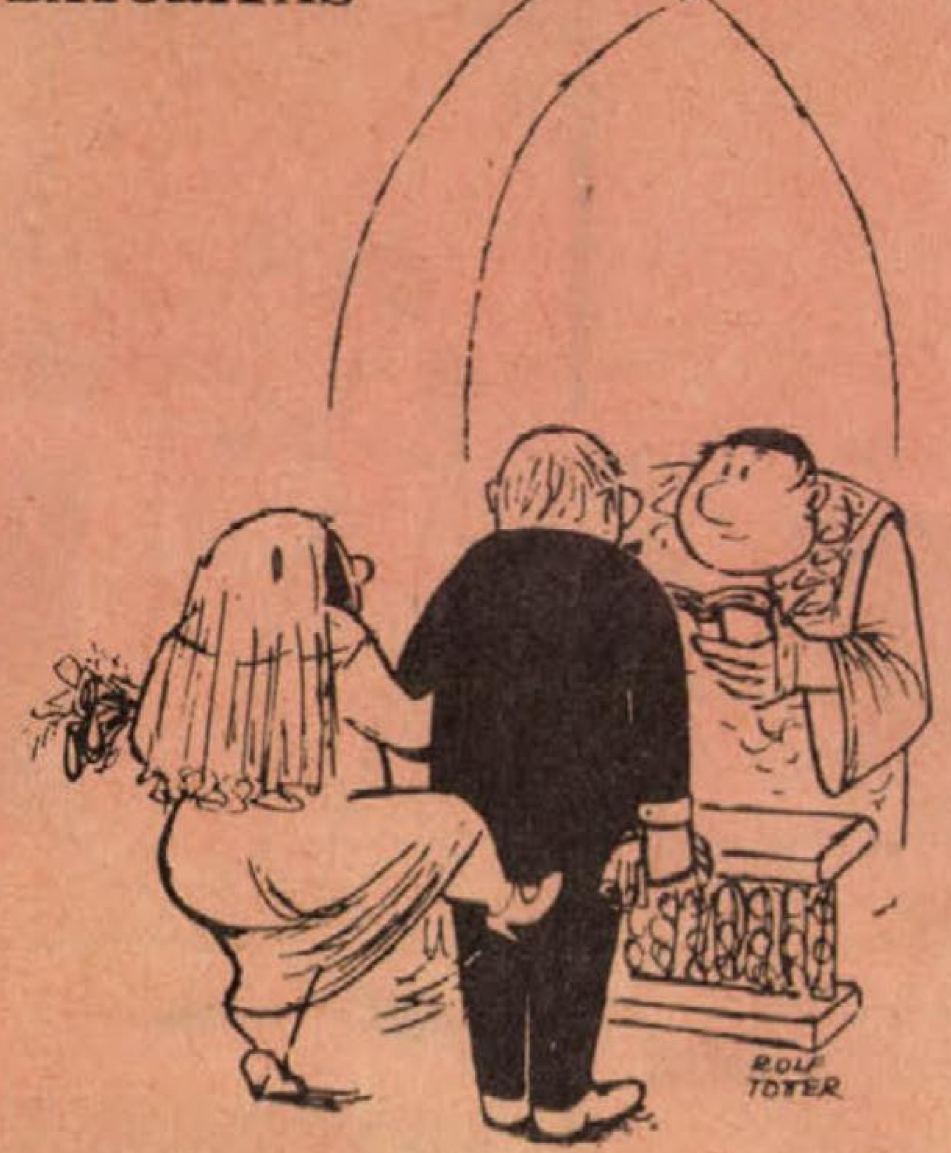
Indoklás

– Maga miért nem dolgozik, Varga szaki?
– Öreg a gép, kímélem . . .

Import HUMOR

BÁTORÍTÁS

Rolf Totter (osztrák)

LOVAGKORI TÖRTÉNET

Fremura (angol)

KÁRÖRÖM

Canzler (német)

ÜLDÖZÉS

Trez (francia)

VETÉLKEDÉS

Catrinus (holland)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 64.0456 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504